

El Rec Clar

Núm. 14

REVISTA DE VIDRERES

JULIOL 2001

Telèfons d'interès

Mòbil Vigilants	670 06 77 40
Oficina Vigilants	972 85 00 00
Centre d'Emergències de Catalunya	112
Oficines Municipals	972 85 00 25
Fax Oficines Municipals	972 85 00 50
Jutjat de Pau	972 85 18 70
Assistent Social	972 85 01 70
Llar d'Infants	972 85 09 17
Biblioteca	972 85 12 85
Centre Cívic	972 85 00 67
Llar dels Jubilats	972 85 09 07
Centre d'Assistència Primària	972 85 01 56
Col·legi Sant Iscle	972 85 01 03
Preescolar Sant Iscle	972 85 08 36
Col·legi Salvador Espriu	972 85 08 08
Piscina Municipal	972 85 00 27
IES	972 85 07 11
Pavelló municipal (públic)	972 85 12 14
Pavelló municipal (oficines)	972 85 14 45
Mossos d'Esquadra	088
Comissaria Sta. Coloma de Farners	972 84 27 57
Fax Comissaria	972 84 22 01
Informació ciutadana	012
Bombers	085
Bombers Maçanet de la Selva	972 85 88 28
Creu Roja Vidreres	972 85 03 54
Creu Roja Sta. Coloma de Farners	972 87 70 60
Creu Roja Maçanet de la Selva	972 85 85 00
Correus i Telègrafs	972 85 11 33
Horari: dilluns a divendres, de 8h30' a 14h 30'	
dissabtes de 9h30' a 13h	
Farmàcia	972 85 05 75
Rectoria	972 85 00 61
Consell Comarcal	972 84 21 61
Consell Comarcal (Recaptació)	972 84 01 78
Consell Comarcal (Servei de Català)	972 84 21 61
Fax Consell Comarcal (Servei de Català)	972 84 08 04
Enher (avaries)	900-77 00 77
Protectora animals (Tossa de Mar)	972 34 20 30
Veterinari (consultes privades)	972 85 01 14 - 972 85 87 85
Servei autobusos	
Fills R. Mas	972 85 04 25
SARFA	972 85 01 57
Taxi - Rafael Vico	972 85 11 39
Mòbil Rafael Vico	609 31 69 32

Horaris de serveis

Oficines municipals

De l'1 de juny al 30 de setembre.

De dilluns a divendres, de 8 del matí a 3 de la tarda.

Els dissabtes tancat.

Alcaldia (Jaume Figueras i Miquel)

Dimecres, de 7 a 8 del vespre.

Divendres, de 6 a 8 de la tarda i hores convingudes.

Hisenda i finances (Jaume Figueras i Miquel)

Dimecres, de 6 a 7 de la tarda i hores convingudes.

Urbanisme, obres i serveis (Josep Sala i Puig)

Dimecres, de 1 a 2 de la tarda i hores convingudes.

Cultura, ensenyament i festes (Lluís Ferrer i Prat)

Dimecres, de 9 a 10 del vespre i hores convingudes.

Medi natural i Medi rural (Josep Campmajó i Feixas)

Dijous, de 12 a 1 i hores convingudes.

Governació i personal (Josep Sala i Puig)

Dilluns, de 7 a 8 del vespre i hores convingudes.

Sanitat i serveis socials (Martiría Serra i Roca)

Dilluns, de 4 a 5 de la tarda i hores convingudes.

Esports, entitats i joventut (Manel Hermoso i Lendínez)

Dilluns, de 9 a 10 del vespre i hores convingudes.

Serveis tècnics (Lluís Lloret i Quer, arquitecte tècnic, i Jordi Llinàs i Joana, arquitecte tècnic, inspector d'obres)

Dimarts, dimecres i dijous, de 2 a 3 de la tarda i hores convingudes.

Serveis socials (Anna Ma. Extremera Venzal, assistenta social)

Dijous, de 9 del matí a 2 de la tarda.

Jutjat de pau

Dilluns, dimecres i divendres, de 9 del matí a 2 de la tarda.

Biblioteca

Dijous, divendres i dissabtes, de 10 del matí a 1 de la tarda.

Dimarts, dimecres, dijous i divendres, de 3/4 de 4 a 8 de la tarda.

Recollida de trastos vells

Segon i últim dimecres de cada mes.

Farmàcies de guàrdia de l'ABS de Sils-Vidreres-Maçanet-Riudarenes

JuliolDiumenge 1 Vidreres
Divendres 6, Dissabte 7, Diumenge 8 Maçanet
Divendres 13, Dissabte 14, Diumenge 15 Sils
Divendres 20, Dissabte 21, Diumenge 22. Vidreres
Divendres 27, Dissabte 28, Diumenge 29 Riudarenes**Agost**Divendres 3, Dissabte 4, Diumenge 5 Sils
Divendres 10, Dissabte 11, Diumenge 12. Vidreres
Dimecres 15 Riudarenes
Divendres 17, Dissabte 18, Diumenge 19 Maçanet
Divendres 24, Dissabte 25, Diumenge 26 Sils
Divendres 31 Sils**Setembre**Dissabte 1, Diumenge 2 Sils
Divendres 7, Dissabte 8, Diumenge 9. Riudarenes
Dimarts 11 Riudarenes
Divendres 14, Dissabte 15, Diumenge 16 Vidreres
Divendres 21, Dissabte 22, Diumenge 23 Vidreres
Divendres 28, Dissabte 29, Diumenge 30 Maçanet**Octubre**Divendres 5, Dissabte 6, Diumenge 7 Sils
Divendres 12 Riudarenes
Dissabte 13, Diumenge 14 Vidreres
Divendres 19, Dissabte 20, Diumenge 21 Riudarenes
Divendres 26, Dissabte 27, Diumenge 28 Sils**Novembre**Dijous 1 Riudarenes
Divendres 2, Dissabte 3, Diumenge 4 Vidreres
Divendres 9, Dissabte 10, Diumenge 11. Maçanet
Divendres 16, Dissabte 17, Diumenge 18 Sils
Divendres 23, Dissabte 24, Diumenge 25 Vidreres
Divendres 30 Riudarenes**Desembre**Dissabte 1, Diumenge 2 Riudarenes
Dijous 6 Vidreres
Divendres 7, Dissabte 8, Diumenge 9 Sils
Divendres 14, Dissabte 15, Diumenge 16 Vidreres
Divendres 21, Dissabte 22, Diumenge 23 Maçanet
Dilluns 24, Dimarts 25 Vidreres
Dimecres 26 Riudarenes
Divendres 28, Dissabte 29, Diumenge 30 Sils

La resta de dies feiners, les farmàcies de guàrdia són les següents: Dilluns - Maçanet, dimarts - Sils, dimecres - Vidreres, dijous - Riudarenes. Les guàrdies són localitzades.

Serveis.....	2
Editorial.....	3
Parlem de.....	4 - 9
Parlem amb.....	10 - 11
Des de la Casa de Vila.....	12 - 14
Anem a estudi.....	15 - 18
Llar de jubilats.....	18
Medi ambient.....	19
Centre Cívic.....	20
Cultura.....	21 - 22
Actualitat.....	23 - 27
Esports.....	28 - 29
Opinió.....	30 - 33
Bustia.....	33 - 35
El viatge.....	36 - 37
Fem una queixalada.....	38
Entreteniments.....	39

Bústia

Tots els qui desitgin expressar les seves opinions sobre la revista o sobre temes que considerin d'interès per al lector, poden enviar els seus escrits, amb nom i cognom, no pseudònim, amb un màxim de 30 ratlles a: El Rec Clar. C/Catalunya, 29. 17411 Vidreres.

Edita: AJUNTAMENT DE VIDRERES

Consell de Redacció: Dolors Iborra, Montse Ciurana, Montse Vila, Ramon Garriga, Joaquim Bayé, Anna Viader, Lluís Ferrer i Pere Comalada.

Disseny i Fotocomposició: JJ Comunicació

Impressió: Gràfiques Fornells

Dipòsit legal: GI-235-98

El Rec Clar no s'identifica necessàriament amb els articles signats.

Portada: Imatge bucòlica de pagès. Foto Estudi Albert

amb la col.laboració de

Diputació
de Girona

Fa pocs dies es va celebrar l'Assemblea d'Aiguaviva Park en la qual es va produir una situació inusual: el grup liderat per Valdivieso es va avenir a participar en el joc democràtic i va acabar guanyant les quatre votacions que es van realitzar. Aquest fet, d'entrada, podria tenir una lectura optimista: finalment aquell grup s'hauria adonat que utilitzant els canals democràtics i civilitzats també es poden obtenir les reivindicacions. Però la cosa no és tan senzilla perquè, de fet, van guanyar les tesis d'un grup minoritari. Per què? Perquè ells hi eren tots i la resta de la urbanització, que se suposa que no combrega amb les seves posicions, n'era absent. I la pregunta és òbvia: com la gent d'Aiguaviva es va deixar perdre una votació que d'entrada tenien guanyada? Per què no van en massa a l'assemblea per derrotar les actituds violentes i incivilitzades precisament al lloc on cal més fer-ho, a les urnes?

La resposta depèn de qui ho interpreta: els uns diuen que la Junta no va informar de la realització de l'assemblea; els altres diuen que la gent té por de les represàlies del grup violent. I encara des d'una perspectiva més distanciada, hi ha qui apunta que, senzillament, molta gent passa de prendre una posició activa i prefeix mirar-s'ho des de la barrera.

Potser la resposta correcta és una barreja de tot plegat, però no es pot evitar la sensació que a la urbanització no es fa prou per acabar amb les actituds extremistes d'aquest grup. S'hi troba a faltar un equivalent del moviment cívic i actiu que l'any passat es va produir al poble. Fa l'efecte que molta gent està a veure-les venir, potser pensant que tant hi guanyarà o hi perderà amb els uns com amb els altres, posició força perillosa tant si és fruit de la bona fe, la ignorància, de la irresponsabilitat, com d'un perillós cinisme, perquè qui calla, atorga.

Sigui com sigui, la votació de l'altre dia no va aportar cap solució al conflicte d'Aiguaviva. Un conflicte que s'ha de resoldre a les urnes, als tribunals i, si cal, civilitzadament al carrer. Perquè entre una cosa i l'altra, els problemes reals queden per arreglar i se'n creen de més greus. I un allargament indefinit de la situació actual, a qui interessa? A qui beneficia? A la gent honrada, segur que no.

Per segona vegada aquest editorial ha fet referència a la situació d'Aiguaviva Park. Aquesta insistència no és debades: el futur del nostre poble pot estar molt condicionat per com es resolgui el conflicte plantejat en aquesta urbanització, tant des del punt de vista purament administratiu com des del punt de vista de les relacions personals i també d'encaix de la gent de les urbanitzacions en la vida municipal. Cal posar tots els mitjans perquè la dinàmica de la democràcia, de la justícia, de la convivència civilitzada... s'imposin pel damunt de la dinàmica de la por. Ens hi juguem una bona part del model de convivència que volem per al nostre poble.

Vista dels actuals carrers de Ponent, Nou i Pompeu Fabra entre els anys 1913-33, en aquell temps anomenats carrers de Blasco Ibáñez, Nou i García Hernández, respectivament (Foto: Arxiu Històric Comarcal de Santa Coloma de Farners).

Els carrers de Vidreres

Aquest article vol donar una visió general dels canvis de nom dels carrers de la vila de Vidreres, condicionats per l'evolució demogràfica, canvis urbanístics i de règim polític... per tant, es tracten alhora aquests temes. En parèntesi poso el nom actual del carrer, si és que és diferent.

Entre els anys 1001 i el 1066 es constituí la parròquia de Vidreres, i per tant es construí l'església parroquial de Santa Maria de Vidreres. Al voltant de l'església s'anà constituint la vila de Vidreres i es formà la plaça de l'església. Tot sembla indicar que a Vidreres existí una cellera, actualment hi ha un carrer que porta aquest nom, que era un territori al voltant de l'església en el qual les persones que edificaven la casa estaven sotmeses a menys impostos. Així, a l'any 1327, a través de la informació que ens donen diversos capbreus, que són actes pels quals les persones reconeixien tenir unes propietats per part d'uns senyors, trobem que hi ha cases a la plaça de l'Església, a un carrer (de la Celler), a un carreró (Àngel Guimerà) i en un altre carrer (Pompeu Fabra).

Vidreres tenia el 1365-70, 138 focs (uns 690 habitants); el 1497, 78 focs (uns 390 habitants); i el 1553, 77 focs (uns 385 habitants). La gran majoria de la gent vivia a pagès, així el 1497 només unes 90 persones vivien a la vila. Com veiem, Vidreres, en 100 anys, va perdre la meitat de la

població, el que suposà l'abandonament de molts masos, anomenats masos rònecs, i llavors la població es mantingué constant. A pesar de la disminució de població, la vila anà creixent al voltant de l'església i pels camins que anaven de Vidreres a altres pobles. D'aquesta manera, cap a l'any 1550 trobem la plaça; el carrer de l'Hospital (c. de la Celler) on hi havia l'Hospital de Vidreres i comunicava l'hostal de Vidreres (on actualment hi ha Calçats Ruhí) amb el camí de Caldes; el carreró de les 30 passes (c. Àngel Guimerà); carrer del mas Albanell de la Creu (c. Pompeu Fabra) que era l'inici del camí de Vidreres a Sils; camí de Vidreres a Sant Feliu de Guíxols (c. Dr. Deulofeu) i el camí de Vidreres a Lloret, Blanes i altres parts (c. de Barcelona).

En el segle XVI es construí la capella dels Dolors i a prop seu ja hi havia cases. Aquella zona era coneguda com veïnat de les Cases Noves (c. del Dolors i c. Picornell).

Durant el segle XVIII Vidreres doblà la població, passà

Vista dels actuals carrer Pau Casals i plaça Lluís Companys l'any 1926, que aleshores s'anomenaven carrer de Sans i plaça Nova (Foto: Arxiu Històric Comarcal de Santa Coloma de Farners).

de 252 habitants el 1718 a 546 habitants el 1787, així s'edificaren noves cases i als carrers anteriors en aquest segle s'afegiren el carrer Nou i un carreró (c. Sense Sortida).

Així, arribem a l'any 1800 amb una vila construïda al voltant de l'església parroquial, excepte per la part nord que estava ocupada pel mas Albanell de la Creu (actualment can Garriga) i que no s'urbanitzà fins a la segona meitat del segle XIX. Hi havia una zona aïllada urbanitzada, els carrers dels Dolors i del Picornell, al llarg del camí de Vidreres a Caldes.

El 1826 els nomenclàtor dels carrers estava format pels carrers existents l'any 1800, així trobem la plaça (pl. de l'Església); carrer de Sant Feliu (c. Dr. Deulofeu); carrer d'en Roca (c. de la Celler), ja no existia l'hospital; carreró (c. Àngel Guimerà); carreró (c. Sense Sortida); carrer Nou; carrer del mas Soler (c. dels Dolors) i c. Picornell; als quals s'afegí el carrer de les Eres i el carrer Nou de Baix (c. Quirze Jordà i el c. de Barcelona ja existent)

El 1850 Vidreres tenia 743 habitants (437 a pagès i 306 a la vila), i el 1854 ja tenia 1.094 habitants, que suposa un important creixement per l'inici de l'activitat surotapera. El nom dels carrers a l'any 1854 eren: plaça de la Constitució (pl. de l'Església), carrer de Sant Feliu (c. Dr. Deulofeu), carrer de la Celler, carrer de Barcelona, que també s'anomenava de Passada o Posada, carrer de les Cases Noves (c. dels Dolors), carrer Picornell, carrer Nou, carrer de la Creu (c. Pompeu Fabra), carrer de Baix (c. Quirze

Jordà), carrer de les Eres i dos carrerons (c. Sense Sortida i c. Àngel Guimerà). D'ençà l'any 1826 hi ha un carrer nou que és el c. de Maçanet.

Durant la segona meitat del segle XIX Vidreres doblà la població: 1.094 habitants el 1854, 2.068 el 1860, 2.231 el 1887 i 2.123 el 1900, per la necessitat de mà d'obra de la indústria surotapera, així, molts dels nouvinguts provenen de pobles tapers (Llagostera, Cassà de la Selva, Palafrugell, etc.); que coincideix amb un increment de la terra conreada, sobretot a les Bòries. Durant aquests anys es produeix el següent canvi, hi ha més gent que viu a la vila que pagès, fet que encara es manté avui, així, el 1880, 1.272 vivien a la vila i 951 a pagès. Per donar cabuda a l'augment de població s'obren nous carrers, el 1872 ja estan oberts el carrer Raval (c. Jaume Ferrer), carrer Orient, carrer Santa Maria, carrer de l'Estrella, carrer de Sans (c. Pau Casals) i la plaça Nova (pl. Lluís Companys). Com veiem, en aquests anys s'urbanitzaren terrenys del mas Albanell de la Creu, zona compresa entre els carrers Pau Casals i Catalunya. El 1872 el carrer de les Cases Noves ja s'anomenava dels Dolors.

El 1889 ja existien dos carrers nous, el carrer de Ponent i el carrer Migdia, i el 1891 s'afegí el carrer de Sant Josep (c. Catalunya), on s'edificaren el Casino i l'Ajuntament, cap a l'any 1930 s'anomenava carrer Francesc Pi i Margall. Però no tots els projectes d'urbanització reeixiren, així, el 1887, l'Ajuntament autoritzà a la família Sans, amos del mas Albanell de la Creu, a eixamplar el nou carrer de

Sant Joan, però per diversos problemes no triomfà i quedà reduït a l'actual passatge del Casino.

Durant el primer terç del segle XX la població anà minvant fins arribar al mínim de 1.664 el 1936, any de l'esclat de la Guerra Civil. La disminució fou deguda a la crisi i quasi extinció de la indústria surotapera, per la qual cosa molts dels nouvinguts marxaren, i com a conseqüència no s'urbanitzaren nous carrers. Durant la Segona República (1931-1939) la gran majoria dels noms dels carrers foren canviats per altres relacionats amb aquest règim i foren modificats tots els relacionats amb l'església catòlica. D'aquest període no s'ha pogut trobar la totalitat de la correspondència dels noms d'aquella època amb els actuals. Un total de 10 carrers van conservar el nom: de Barcelona, Picornell, de Maçanet, de les Eres, Raval, Orient, de l'Estrella, Migdia, Sense Sortida i Francesc Pi i Margall (carrer Catalunya). La resta de noms estaven relacionats amb personatges o fets de la República, així tenim la pl. de la República (pl. de l'Església); c. 14 d'abril (c. Santa Maria), en record de la proclamació de la Segona República el 14 d'abril de 1931; carrer 6 d'Octubre (c. Nou), que commemorava el 6 d'octubre de 1934 quan el president Companys proclamà la independència de Catalunya; carrer Fermín Galán (c. Pau Casals), Galán juntament amb Àngel García Hernández foren uns militars republicans que encapçalaren un aixecament militar contra la Monarquia d'Alfons XIII a Jaca el 12 de desembre de 1930 que fracassà i foren executats; carrer Àngel García Hernández (c. Pompeu Fabra); carrer Vicente Blasco Ibáñez (c. Ponent), escriptor republicà; i plaça Francesc Macià (pl. Lluís Companys). Finalment, tenim els dels quals no hem trobat la seva correspondència actual, carrer Francesc Layret, advocat defensor de membres de la CNT (anarquistes) i carrer Pablo Iglesias, polític fundador del partit i sindicat socialista, PSOE i UGT; aquest noms podien correspondre a alguns dels actuals carrers dels quals no hem trobat la correspondència i que són: Dr. Deulofeu, de la Cellera, dels Dolors i Quirze Jordà.

Un cop acabada la Guerra Civil, l'1 d'abril de 1939 i amb la instauració de la dictadura del general Franco que durà fins el 1975, hi hagué un nou canvi de noms. Només 9 carrers conservaren el nom i foren els de Barcelona, Picornell, de Maçanet, de les Eres, Raval, Orient, de l'Estrella, Migdia i Sense Sortida. Alguns carrers recobren el nom anterior a la República, foren el carrer Sant Feliu (c. Dr. Deulofeu), carrer de la Cellera, carrer dels Dolors, carrer de Baix, carrer Santa Maria. La resta reberen noms relacionats amb la dictadura, així tenim plaça del Caudillo (pl. de l'Església), que era el títol que rebia el dictador Franco; carrer 2 de Febrer (c. Nou), que recorda l'entrada dels nacionals a Vidreres el 2 de febrer de 1939; carrer Queipo de Llano (c. Pompeu Fabra), militar que s'aixecà contra la República a Sevilla el 1936; carrer General Sanjurjo (c. Pau Casals), militar que morí el 1936 quan anava a aixecar-se; plaça José Antonio (pl. Lluís Companys), polític fundador de La Falange que fou executat durant la Guerra Civil; carrer General Mola (c. Ponent),

militar que ajudà a Franco durant la Guerra Civil; i carrer Calvo Sotelo (c. Catalunya), polític conservador, assassinat durant la Segona República. Durant els anys 40 i 50 la població es va mantenir estable, al voltant de 1.740 habitants. Però a finals de la dècada del 50 i durant els 60 i 70 hi hagué un fort creixement, i es va doblar la població, 1.845 habitants el 1960, 2.672 el 1970 i 3.237 el 1979. Ara, l'augment de població fou per la mà d'obra que necessitaven indústries com la RAM, instal·lada el 1953, empreses de construcció per edificar cases als nous barris i urbanitzacions, etc. Aquest cop la gent venia de més lluny, eren emigrants d'Andalusia, Extremadura, Aragó, etc.; però també procedia de pobles del voltant, com Sils, Maçanet de la Selva, Caldes de Malavella, Riudarenes, etc.

La dictadura s'acabà el 1975, però no fou fins després de les primeres eleccions municipals del 1979 que es canviaren els noms dels carrers. Així, a l'acord del ple municipal del 29 de juny de 1979 es van posar els noms actuals als carrers del centre de la vila, només fou canviat el 18 de juny de 1982 el carrer Sant Feliu pel nom de carrer Dr. Deulofeu, en record a aquest metge que morí aquell any i que durant molts anys exercí a Vidreres. Durant el primer Ajuntament democràtic (1979-83) es donà nom als carrers dels nous barris creats en els anys 60 i 70 que foren el Barri de la Pau, les Serres, el Mas Flassià, Obres Públiques i el Pla de la Font. També en aquells anys sorgiren urbanitzacions amb cases de segona residència per persones bàsicament de l'àrea de Barcelona, trobem les urbanitzacions del Mas Flassià, Aiguaviva Parc, Terrafortuna, Puig Ventós i La Goba. Durant els anys 80 es produí un alentiment en el creixement de població, però en l'últim decenni del segle XX s'accelerà, passant-se de 3.776 habitants el 1990 a 5.128 el 2001. Això ha portat a la creació d'un nou barri, Can Moragues; a la urbanització de nous carrers en els barris creats en els anys 60 i 70; mentre en el nucli antic s'ha produït l'enderrocament d'edificis vells i la seva substitució per nous; i que a les urbanitzacions hi ha gent que hi viu durant tot l'any, és a dir, primera residència. Tot aquest creixement urbanístic ens ha portat que actualment hi ha unes 100 vies a la vila i si s'inclouen les urbanitzacions són unes 200; molt superior a les 21 del 1891 al 1960; 19 del 1889; 17 del 1872; 12 del 1850; i 9 del 1800.

Per realitzar aquest article s'han utilitzat fonts escrites, en especial el fons municipal de Vidreres dipositat a l'Arxiu Històric Comarcal de Santa Coloma de Farners; com a orals, agraïm les aportacions de Ramon Garriga i Pere Turró. ■

JOSEP FORMIGA I BOSCH

Aspecte del procés d'excavació al Pi de la Lliura 2001.

2a campanya d'excavació arqueològica a la necròpolis del Pi de la Lliura

Recordem que en l'any 1999 es va identificar un jaciment arqueològic en el paratge anomenat Pi de la Lliura del terme de Vidreres. És un jaciment arqueològic que es localitza a la Serralada Litoral, un sistema muntanyós que va paral·lel a la línia de la costa i que constitueix la part més externa de la Serralada Costanera Catalana (o Sistema Mediterrani). El jaciment es troba al cim d'una carena, d'entre 400-405 m.s.n.m. i va ser localitzat pel geòleg Carles Roqué. En el seu moment (febrer del 1999) es va organitzar una excavació d'urgència, ja que les dades arqueològiques es trobaven sobre el camí que va de can Mundet al Suro de Llop. Les excavacions foren organitzades pel Museu d'Arqueologia de Catalunya i pel Servei d'Arqueologia del Departament de Cultura i, amb l'ajut econòmic de l'Ajuntament de Vidreres, es posà al descobert una necròpolis d'incineració de les darreries de l'edat de bronze final, ara farà uns 3.000 anys.

Tots recordaran, i si no veegin la revista núm. 6 del Rec Clar de Vidreres, que es varen localitzar uns 20 enterraments, dels quals 4 es varen trobar en un estat bo i la resta força malmesos. Els enterraments havien patit els treballs d'extracció de terres per construir un camí i més tard havien patit la pressió de vehicles de tota mena amb les seves anades i vingudes. Això vol dir que les urnes cineràries es varen extreure en un estat lamentable. Ara s'intenta la seva restauració a fi que algun dia, esperem que molt aviat, puguem gaudir d'alguna exposició.

Per tenir algun coneixement de la població que fou enterrada al Pi de la Lliura s'han de buidar les urnes per recuperar les restes humanes incinerades i saber el nombre dels enterrats, si eren homes o dones, nens o nenes. Aquesta tasca és molt dura i lenta i es realitza al laboratori del Museu d'Arqueologia de Catalunya-Girona. Dins les urnes cineràries de l'excavació de l'any 1999 es van trobar restes de fusta carbonitzades (del seu estudi se n'ocupa l'antracologia) que s'havien utilitzat de combustible per a la cremació del cadàver. Es van identificar restes de bruc, com el material més emprat, així com també l'alzina garric, el roure i l'arboç. A més, aquestes restes carbonitzades han servit per fer una datació de radiocarbó que ha donat una cronologia

Dos enterraments excavats posteriorment a les rases que formen una retícula al subsòl. Indicis d'un sistema de cultiu antic?

per a la necròpolis de l'any 950 aC, una datació força més antiga en relació a la que estàvem acostumats a utilitzar.

Les restes òssies estaven molt trinxades (entre 2 i 15 mm), per la qual cosa el seu estudi (se n'ocupa l'antropologia) només ha identificat que en cada tomba hi havia un sol individu d'edat adulta. Les noves excavacions comencen a donar restes òssies de mida més gran i és probable que amb la identificació de la seva edat i/o sexe ho tindrem més fàcil a l'hora de fer un estudi demogràfic de la població.

L'excavació de l'any 2001

Davant els resultats de l'excavació d'urgència de l'any 1999, aquest any vam organitzar una excavació programada en el mateix lloc, ara a banda i banda del camí, a fi de localitzar l'extensió de la necròpolis. Les excavacions es varen realitzar del 23 d'abril fins al 6 de maig i foren finançades per l'Ajuntament de Vidreres i el Museu d'Arqueologia de Catalunya-Girona. Hi van participar voluntàriament un total de 15 persones, la majoria estudiants de les Universitats de Girona, Barcelona i Bellaterra, i foren dirigides per Sònia Ramió i Alba Solés, de la Universitat de Girona, i Enriqueta Pons, del Museu d'Arqueologia de Catalunya-Girona.

El procediment a seguir va ser realitzar, a l'atzar, uns

Detall de la decoració de l'urna cinerària de l'enterrament E-28.

sondejos arqueològics a banda i banda del camí on s'havien localitzat els enterraments el 1999, sondejos que abraçaven tota la llargada del camí, uns 100 metres aproximadament i l'amplada de la carena, força més estreta. Es van fer 5 sondejos, dels quals dos, els situats a l'esquerra del camí mirant vers l'oest, varen resultar estèrils, mentre que els tres sondejos realitzats a la dreta, no només van resultar fèrtils, sinó que varen assegurar l'existència d'una població que enterrava els seus morts incinerats en aquest indret.

En l'anomenat sondeig 2 vàrem identificar un total de sis enterraments molt agrupats i en el sondeig 4, dos més. La majoria es varen trobar en un estat força complet, tot i que les arrels dels arbres i arbustos de la zona n'havien malmès algunes parts.

Les cendres del mort, molt esmicolades, eren col·locades dins una urna cinerària feta de ceràmica a mà (encara no s'utilitzava el torn). L'urna era coberta amb una tapadora també de ceràmica, per protegir les restes humanes. Tot el conjunt era enterrat dins la terra, moltes vegades dins un forat molt ajustat excavat en el subsòl, que a la zona és de sauló o "cervell de gat" (granit descomposat). En alguns casos s'ha trobat una pedra sobre la tomba que entenem com una fita de senyalització de l'enterrament.

Un fet a destacar és que la majoria de les urnes estan molt decorades, des de la vora de la boca fins a la carena,

Un detall de l'enterrament E-23. Sota l'urna cinerària decorada es va col·locar una plata protectora.

L'enterrament E-23 al mig d'un requadre de la retícula excavada al subsòl.

Recreació d'una escena de la cerimònia del ritual de la incineració.

amb uns motius geomètrics de meandres que simbolitzen els rius i també figures antropomorfes, amb una tècnica incisiva de traç múltiple amb incrustacions a dins el solc pigments de color vermell.

De moment els primers resultats de la campanya ens donen una extensió de la necròpolis d'uns 100 metres de llarg, estesa per tota la carena nord i on els enterraments semblen seguir una planificació del terreny i mantenen certes concentracions relacionades ben segur amb clans familiars.

Una d'aquestes concentracions la formen els 6 enterraments localitzats en el sondeig 2. El fet que totes les urnes estiguin molt decorades, cosa poc corrent pel que coneixem de les necròpolis catalanes, ens fa deduir que els enterrats en aquesta agrupació corresponguin a un grup social important. Dins d'aquesta agrupació hem trobat un enterrament amb dos recipients ceràmics junts que no sabem si corresponen a dues urnes cineràries (dos enterraments) o a una urna cinerària amb acompanyament de restes de menjar (un enterrament). A diferència de l'any passat, que no vàrem identificar cap mena d'aixovar que acompanyés l'urna cinerària, ara hem localitzat, entre els dos recipients, un vaset que hom interpreta com un recipient d'ofrenes i que s'ha deixat a la tomba com un utensili més del mort. Precisament el buidatge de les urnes al laboratori i els estudis analítics ens ajudaran a donar més informació de detalls concrets.

Per últim, cal esmentar la localització d'unes rases que reticulen tot el terreny i que no eren perceptibles des del camí. Dues de les fosses amb urnes cineràries estaven tallades per una d'aquestes rases, fet que demostra que, almenys en aquest punt, aquestes són anteriors als enterraments. Aquestes retícules s'interpreten, en principi, com a rases d'agricultura.

En definitiva, segurament ens trobem davant de dues poblacions: una de migratòria pastorívola i ramadera que hauria enterrat els seus morts al Pi de la Lliura, i una altra de més o menys sedentària dedicada a l'explotació agropecuària. Totes dues haurien viscut pels volts de Vidreres a les darreries del bronze final, ara farà uns 3.000 anys. Les característiques de les urnes cineràries, que són els referents més útils, ara per ara, per identificar la població, ens assenyalen que es tracta d'una de les necròpolis d'incine-

Urna cinerària dins la fossa excavada en el sauló (enterrament E-28).

ració de les més velles conegudes i ens apropa més a les poblacions del Maresme i el Vallès que a les de l'Empordà i el Rosselló, tot i que també trobem alguns elements que ens aproximem a aquestes contrades del nord.

Què esperem fer?

Ara s'ha procedit a la restauració de les urnes trobades l'any 1999 i s'estan buidant les urnes de la campanya del 2001. En el buidament d'aquestes s'hi troben les restes antropològiques i del combustible, les quals s'han de recollir amb molta cura, ja que de les restes òssies se n'extreuen els coneixements de la població enterrada (edat i sexe) i dels carbons del combustible, dades del paisatge d'època antiga.

Un cop tinguem una bona part d'aquests estudis realitzats i una bona part de les urnes restaurades ens podem trobar per fer una xerrada i, si és possible, alguna exposició de les peces. També ens agradaria continuar les excavacions al Pi de la Lliura: com més s'excavi més sabrem de la població antiga, i això en depèn de vosaltres, de la població de Vidreres. ■

ENRIQUETA PONS I ALBA SOLÉS

Bibliografia per qui vulgui saber més

PONS, E. & SOLÉS, A. (1999): Un camp d'urnes al Pi de la Lliura, *El Rec Clar*, revista de Vidreres, 6, pp. 19-22.

PONS, E. & SOLÉS, A. (2000): La necròpolis d'incineració del Pi de la Lliura (Vidreres, la Selva). Excavació de Salvament 1999, *Quintes Jornades d'Arqueologia de les comarques de Girona*, Olot pp. 50-54.

PONS, E. & SOLÉS, A. (en premsa): Una necròpolis d'incineració a la comarca de la Selva: El Pi de la Lliura (Vidreres, la Selva), *Tribuna d'Arqueologia 1999-2000*, Barcelona.

Lluís Campmajó i Cañet, passions i il·lusions

Ens trobem amb en Lluís cap a quarts d'onze del vespre. Comencem parlant de la Fira de Tractoristes: "La valoració que fem de la Fira és mitjanament positiva. Potser és una resposta ambigua: la Fira ha anat bé però el que passa és que hi ha molt a millorar. Sempre passa quan intentes organitzar coses: tens unes fites que sovint no pots aconseguir".

I continua explicant que "la Fira busca els referents en oficis artesans, de coses antigues, exposicions, perdent tot allò de modernitat; i sobretot, fer un acte festiu, perquè la gent s'ho passi bé. És més bonic veure uns nens dalt d'un poni i famílies passejant que una gran exposició de maquinària o de cotxes".

En Lluís explica que porta coordinant la Fira de Tractoristes des de fa vuit anys, fet que comporta fer una reunió cada divendres i "dues setmanes de crisi existencial que

soluciono amb molta il·lusió perquè la Fira vagi bé. La Fira és la meua addicció; penso que totes les activitats que s'organitzen, quan no ho fan professionals, la majoria de gent ho fa per il·lusió". Més enllà dels maldecaps "volguts" i l'estrès, la satisfacció ve quan es veu que la gent s'ho passa bé: "no necessitem sortir als diaris, fem un acte festiu, fem una cosa que ens agradi a tots i que, més o menys, la gent en pugui gaudir". Ens comenta que la Fira de Tractoristes està en un punt en el qual ningú no sap què passarà: la Fira es fa gran i s'han de prendre moltes decisions, saber el que es vol. "A la Fira li passa com al futbol. Tothom hi juga perquè li agrada però si, a més a més, hi ha l'al·licient de poder pujar de categoria, molt millor. Si l'objectiu d'enguany o de l'any passat ens l'haguéssim marcat fa sis anys, ara diríem que ja l'hem aconseguit. Però el que passa és que ja som en aquest punt i en volem més, per tant, falta veure què farem, si som capaços de mantenir-nos o si hem de créixer més, que serà una altra història".

La gent que prepara la Fira de Tractoristes està organitzada per comissions, cadascuna de les quals té una feina concreta i s'intenta que cadascú treballi amb una estructura "tot i que jo sóc molt desestructurat i no puc demanar a la gent que faci coses de les quals jo no sóc capaç!". Malgrat tot, ja s'està preparant la de l'any que ve.

L'inici d'aquesta nova etapa de la Fira de Tractoristes es produeix quan es va recuperar el Concurs de Tractoristes, que havia estat parat l'any 1982. Es va revifar a partir de les ganes de treballar de l'Sporting Caulès, entitat que en Lluís va presidir durant vuit anys. "El futbol era una excusa per fer altres coses, espontàniament, més ben fetes o més mal fetes. Es va aprofitar un moment en el qual la gent en tenia ganes, donant sortida a diferents activitats. Gràcies a l'Sporting, per exemple, que va iniciar el bàsquet a Vidreres, ara hi ha una escola de bàsquet important. No són mèrits directes però sí indirectes".

En Lluís veu Vidreres com "un poble actiu, perquè veus setmana rere setmana una activitat organitzada. Tot i això, el poble plegat no fa res, Vidreres és molt sectorial, hi ha una col·laboració molt limitada i allò de dir que totes les entitats facin alguna cosa juntes no ho recordo des de fa molt temps. Aquesta és una qüestió que no ha facilitat mai l'Ajuntament, fent reunions periòdiques d'entitats, per exemple. És una llàstima perquè hi ha entitats molt diferents i hi ha diferències grans entre entitats; però moltes vegades, si hi hagués un canal a través de l'Ajuntament, es podrien aprofitar millor molts recursos. A Vidreres es poden fer moltes coses, però sempre es fa el mateix". La necessitat de professionalització i actuació professional d'algunes entitats, per exemple, no l'acaba de convèncer

En Lluís Campmajó amb el guàrdia d'un temple de cultura Chang a Doinang (Vietnam), el gener de 1993.

i diu que "això, vist des de la gent que hem estat sempre en entitats, és una mica trist". I posa per exemple l'organització del Carnaval de Vidreres aquest any. "Em va saber molt greu que l'Ajuntament hagués de contractar gent professional per portar-lo a terme. De totes maneres, s'ha fet i potser gràcies a aquest sistema s'ha pogut fer, però m'empipa aquest condicionament econòmic per fer activitats perquè si anem derivant cap a aquesta manera de fer, tot tindrà un fi econòmic i això és perillós: entrem al sistema de les grans ciutats on per fer les coses sempre s'han de gratar les butxaques. Jo sempre he pensat que una entitat ha de fer les coses per il·lusió, algú que té ganes de fer i que l'Ajuntament li posi recursos de tota mena perquè pugui funcionar. Però al revés no, és a dir, que des de l'Ajuntament es digui toca fer això i es vagi a buscar gent professional perquè ho faci. Fet d'aquesta manera no m'agrada!".

En Lluís s'apassiona parlant de fer coses, d'entitats del poble, d'organitzar activitats... i li preguntem pels viatges, una altra de les seves passions. "Amb disset anys vaig marxar sol cap a Noruega. Treballava a l'Strada i m'hi van convidar". De totes maneres, els comentaris que s'escapen d'en Lluís després d'haver voltat força món és que "els paradisos estan descoberts, es perd l'efecte sorpresa, tot està preparat". I diu que no pot trobar cap anècdota, que quan és fora i arriba, només espera tornar a marxar, amb il·lusió. ■

MONTSE VILA - MONTSE CIURANA

Acords del Ple de l'Ajuntament

Sessió ordinària del 9 de maig del 2001

S'acorda:

- Aprovar les actes de les sessions celebrades els dies 14 de febrer i 13 de març del 2001 (per unanimitat).
- Ratificar l'aprovació definitiva dels Estatuts i Bases d'Actuació de la Junta de Compensació de la Unitat d'Actuació núm.18. El present acord es publicarà al BOP i es notificarà als propietaris afectats, requerint-los perquè sol·licitin la seva incorporació a la Junta de Compensació, cas que no ho hagin fet, en el termini d'un mes a comptar des de la notificació, amb l'advertència d'expropiació prevista segons la legislació vigent (per unanimitat).
- Autoritzar la compatibilitat als membres del cos de vigilants Joaquim Murlà i Castelló i Jordi Campmajó i Cañet per realitzar una activitat privada, i informar-los que en cap cas la suma de jornades de l'activitat pública principal i de la privada no pot superar la jornada ordinària que tingui establerta a l'Ajuntament de Vidreres, incrementades en un cinquanta per cent, d'acord amb l'article 329 del Reglament de personal de les entitats locals (per unanimitat).
- Aprovar provisionalment la modificació de l'ordenança reguladora de la taxa de la prestació dels serveis de la Llar d'Infants, de manera que els preus per al curs 2001-2002 seran els següents: matrícula; 8.500 pesse-

- tes; mensualitat, 15.000 pessetes; menjador (nen fix), 600 pessetes, (nen eventual) 700 pessetes. Aquest acord d'aprovació provisional esdevindrà definitiu si no es presenten alegacions o reclamacions durant els 30 dies del termini d'exposició al públic i la modificació de l'Ordenança aprovada entrarà en vigor a partir de l'1 de setembre, un cop publicada en el BOP (per unanimitat).
- Adjudicar a Eva Cañet i Font i Montserrat Vila i Ametller l'explotació i el manteniment de la piscina municipal de Vidreres pel període que va des del 15 de juny al 30 d'agost, per un preu de 110.000 pessetes mensuals i un 35% sobre les entrades (per unanimitat).
- Delegar en el Consell Comarcal de La Selva les facultats de l'Ajuntament per recaptar en via d'apressament els deutes liquidats en concepte de quotes de conservació i quotes d'urbanització causades per les entitats urbanístiques col·laboradores existents en el municipi de Vidreres, així com les facultats de l'Ajuntament per recaptar per via executiva els deutes liquidats en concepte de multes, sancions i preus públics que imposi o aprovi el Consistori. També s'insta el Consell Comarcal de la Selva a acceptar aquestes delegacions, que s'entendran incloses en el conveni per a la prestació del servei de recaptació vigent (per majoria absoluta amb 6 vots a favor del Grup del PSC, 4 abstencions del Grup d'ERC i 1 vot en contra del regidor del Grup Mixt). ■

Instal·lació d'aire condicionat en dependències municipals

La Comissió de Govern de l'Ajuntament de Vidreres, en la reunió celebrada el passat 13 de juny, va adoptar l'acord d'aprovar els pressupostos presentats per l'empresa Cial. Elèctrica Girona, S.A. per a la instal·lació d'aire condicionat a les dependències del jutjat de pau, serveis socials i sala d'espera del Centre d'Assistència Primària (CAP), que ascendeixen a un total de 937.357 pessetes, més IVA.

Concretament, l'esmentada empresa va presentar un pressupost de 561.598 pessetes per a la instal·lació de l'aire condicionat a la sala d'espera del CAP i un altre de 375.759 pessetes per instal·lar el mateix sistema de refrigeració a les dependències del jutjat de pau i serveis socials.

Cal destacar que l'Ajuntament de Vidreres, mitjançant un decret de l'Alcaldia, ja ha sol·licitat al Departament de Sanitat una subvenció per finançar la instal·lació de l'aire condicionat al CAP del municipi. ■

Licitació de les obres de l'IES de Vidreres

El Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya (DOGC) núm. 3384, de 9 de maig del 2001, fa pública la licitació l'objecte de la qual és l'Assistència tècnica per a la redacció del projecte Bàsic d'Execució de l'Estudi de Seguretat i Salut, de l'Estudi Geotècnic i posterior Direcció d'Obra de nova construcció a l'IES de Vidreres.

Es fixa un termini d'execució de 6 mesos per a l'Assistència tècnica per a la redacció del projecte Bàsic d'Execució, l'Estudi de Seguretat i Salut i l'Estudi Geotècnic, s'afirma que el termini per a l'execució de la direcció d'obra s'ajustarà a la durada real de les obres, i s'atribueix un pressupost de 31.400.000 pessetes, amb l'IVA del 16% inclòs. ■

Inauguració oficial del Centre Cívic de Vidreres

El passat diumenge 24 de juny es va inaugurar oficialment el Centre Cívic Municipal amb la presència de l'alcalde de la vila i regidors i representants de diferents entitats. Com a autoritat externa es va comptar amb la presència de la delegada de Joventut de la Generalitat a Girona, Maria Àngels Arjona.

Va haver-hi un gran nombre de vidrerencs que van gaudir dels diferents actes que es van fer. Va començar a les set de la tarda amb una descoberta de placa commemorativa que va anar seguida d'una mostra preparada per professors i alumnes de l'Escola de Música Municipal de Vidreres els quals van fer una cantata. Aquesta cantata, titulada "Els ratolins i en Mozart", va permetre que, en prop de quaranta minuts, sortissin a escena uns cent quaranta músics en diferents quadres escènics amb un fil argumental sobre la vida del músic.

Tot seguit va haver-hi uns parlaments a càrrec del regidor de Cultura Lluís Ferrer, l'alcalde Jaume Figueras i Maria Àngels Arjona com a representant de la Generalitat, per aquest ordre. Tots tres van fer esment de la tasca feta durant aquests nou anys d'existència de l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament com a model exemplar que ha trobat el seu màxim exponent en la construcció i inauguració del Centre Cívic.

La resta del temps es va fer una jornada de portes obertes que va coincidir amb les actuacions dels diferents combos instrumentals de l'Escola de Música: percussió, veu, tradicional i Juràssic Band. Tothom va poder visitar el centre en tots els seus racons alhora que escoltava la música en directe i gaudia d'un bon tall de coca i un got de cava ben fresc.

En definitiva, una diada que va fer entreveure tota la energia positiva que tots els assistents, representants de totes les famílies de vidrerencs, han posat a sobre d'un equipament que ja té l'èxit garantit fins i tot abans d'haver obert les seves portes. ■

L'Ajuntament compra l'antiga caserna de la Guàrdia Civil

L'Ajuntament de Vidreres, en la sessió plenària celebrada el dia 14 de febrer del 2001, va acordar per unanimitat adquirir a l'Estat, mitjançant procediment negociat, l'antiga caserna de la Guàrdia Civil, situada en el número 63 del carrer Lloret de Vidreres, per un preu de 13.600.000 pessetes.

En la mateixa sessió es va decidir ingressar en el compte corrent de la Gerencia de Infraestructuras de la Seguridad del Estado del Banc d'Espanya la quarta part de l'import de l'adquisició, és a dir, la quantitat de 3.400.000 pessetes.

Aquest acord es va adoptar després de rebre un escrit tramés per la Gerencia de Infraestructuras del Estado en el qual s'oferia a l'Ajuntament la possibilitat d'adquirir mitjançant adjudicació directa l'esmentada caserna de la Guàrdia Civil pel preu de 13.600.000 pessetes, segons la valoració efectuada pels serveis tècnics municipals.

Amb posterioritat, concretament en el Ple del passat 9 de 9 maig, l'alcalde de Vidreres, Jaume Figueras, va informar als regidors que integren la Corporació de la propera signatura de l'escriptura de compra de l'esmentat immoble.

Un cop formalitzada l'adquisició, l'Ajuntament té previst que els membres dels serveis tècnics municipals revisin la caserna de la Guàrdia Civil i elaborin els corresponents informes, que s'estudiaran detingudament per veure quines possibilitats té a l'hora de determinar l'ús que se li donarà. ■

Vidreres creix de 46 habitants el segon trimestre del 2001

La població de Vidreres va créixer de 42 habitants entre el 15 de març i el 15 de juny del 2001, segons les dades del Padró municipal, que indiquen que en aquest període de tres mesos es registraren 128 altes (76 homes i 52 dones) i 82 baixes (42 homes i 40 dones).

Les 128 altes es distribueixen de la següent manera: 99 persones procedents d'altres poblacions, 17 que provenen de l'estranger i 12 naixements; i de les baixes, 69 són de veïns que han anat a viure a altres municipis, un que ha anat a l'estranger i 12 defuncions (6 homes i 6 dones).

En definitiva, entre el 15 de març i el 15 de juny del 2001, el Padró municipal d'habitants va registrar la variació següent:

	HOMES	DONES	TOTAL
Habitants municipi a 15/03/01	2.629	2.499	5.128
Altes del 15/03/01 al 15/06/01	76	52	128
Baixes del 15/03/01 al 15/06/01	42	40	82
Habitants municipi a 15/06/01	2.663	2.511	5.174

Ampliació de la Llar d'infants

En els últims anys, a Vidreres, s'ha produït un notable augment de la població infantil, provocada tant per l'augment de la natalitat com per l'arribada de famílies que s'han establert al nostre poble. Això fa que actualment el servei que ofereix la Llar municipal d'infants sigui molt sol·licitat i, per tant, les instal·lacions actuals ja resultin del tot insuficients.

Fins al curs 1999-2000 la Llar disposava de quatre aules, dues per a nens i nenes de 1 i 2 anys (amb 13 infants a cada aula) i dues per a nens i nenes de 2 i 3 anys (amb 20 infants a cada aula), cosa que feia un total de 66 alumnes que podien ser atesos amb les instal·lacions pròpies de la Llar, tot i que amb algunes precarietats: utilització de les aules ordinàries com a menjador, manca d'espai polivalent, manca de canviadors, pati petit i inutilitzable durant els mesos d'hivern a causa del fred i la manca de sol...

Però per al curs 2000-2001 es van cursar 72 sol·licituds d'admissió i, per tant, les instal·lacions eren clarament insuficients si es volia donar cabuda a tothom. La solució provisional va consistir en la utilització d'una part d'una aula del parvulari del CEIP Sant Iscle.

Amb tot això es feia evident que calia una ampliació de la Llar i es va elaborar un projecte que és el que actualment es tirarà endavant, un cop el Departament d'Ensenyament ja ha cedit a l'Ajuntament 300 m² de terreny amb la desafectació d'una part del pati del CEIP Sant Iscle. Amb aquesta ampliació es construiran dues aules noves i els canviadors i serveis suficients per a cadascuna de les sis aules resultants, i es disposarà d'un pati ampli i assolat. Les reformes augmentaran considerablement la capacitat de la Llar i això garantirà que es puguin satisfer les demandes de plaça de cara als propers cursos. ■

Nova xarxa de megafonia de Vidreres

L'Ajuntament ha aprovat la nova xarxa de megafonia de Vidreres, que costarà aproximadament 5.125.000 pessetes i que un cop instal·lada cobrirà tot el nucli urbà del municipi, que es divideix en 6 zones. ■

El nostre comiat

Hola a tots els lectors del Rec Clar!

Som els alumnes de l'escola Salvador Espriu de Vidreres. El proper curs anirem a l'Institut i ens emportarem records de l'escola, com per exemple...

Que a primer, quan vam començar érem 12 alumnes i que en aquests sis cursos hem anat afegint companys, però també n'han marxat, i finalment acabem sisè amb 8 nois i 12 noies.

Quan vam arribar a primer estàvem tots nerviosos, perquè començàvem en una altra escola, amb altres mestres i companys... i aquest setembre tornarem a passar pel mateix.

Deixarem una escola que per a molts ha estat una gran part de la nostra vida i ens endinsarem en un lloc nou.

En part en tenim ganes, per fer nous amics i conèixer altres ambients, però sempre tens aquella cosa de deixar l'escola, i també perquè allà ens separaran i molts dels amics que tenim aquí, no ens veurem tant. Però ja en farem de nous!

Mai no oblidarem els/les companys/es, els/les mestres de l'escola, les colònies i la nit de quan vam anar a Port Aventura, l'esquiada de Vall Ter 2.000 i sobretot els sis anys que hem passat a l'escola. Trobarem a faltar les festes, alguns/es companys/es, a la Teresa la mestra... No trobarem a faltar treballar totes les tardes!

Les activitats que més recordem són:

Que, quan fèiem primer, de plàstica vam fabricar un monstre-peix que es deia Herusel. El vam construir amb filferro i paper.

Els racons i els tallers. Escriure'ns amb alumnes de 6è. d'escoles de Fraga i Saidí (Osca), participar en els concursos de l'ONCE i del Cavall Fort. També ens ha agradat construir un teatre d'ombres i fer-ne una representació d'anglès, treballar anuncis, conèixer el funcionament de la càmera de filmar i sobretot dissenyar un anunci, representar-lo i filmar-lo.

Així han estat aquests sis anys a l'escola, ens acomiadem de tothom i fins aviat!

Arnau, Jose, Ivan, Yasmina, Iris, Eli, Rubén, Alba G., Jessica, Maria, Melany, Alba M., Clàudia, Tamara, Sebastián, Queco, Rodrigo, Carlos, Laura i Fabiana. ■

ALUMNES DEL CEIP SALVADOR ESPRIU

Els 12 alumnes que vàrem començar a primer

Els 8 nois i 12 noies que hem acabat sisè.

Sopar de mares del CEIP Salvador Espriu.

Acte de comiat dels alumnes de batxillerat de la promoció 1999-2001

El passat dimecres 20 de juny va tenir lloc a l'IES de Vidreres l'acte de comiat dels alumnes de batxillerat de la promoció 1999-2001.

L'acte va comptar amb l'assistència de familiars dels alumnes, de professors i dels alcaldes de Maçanet i Vidreres, i va consistir en el lliurament de diplomes i orles, parlaments dels alcaldes i de la directora del centre i un refrigeri ofert per l'Associació de Mares i Pares d'Alumnes.

Aquesta és la tercera promoció de batxillerat que surt del nostre IES des que es va obrir.

IES DE VIDRERES

Alumnes de 2n de batxillerat de l'IES de Vidreres.

Una de les berenades dolces.

Un mes actiu a l'escola Sant Iscle

El mes de maig el col·legi Sant Iscle ha viscut en gran activitat.

A principi de mes van convidar la il·lustradora Conxita Rodríguez Isart ("La Clara i les cireretes", "Tiberi Galàctic", "El viatge d'en Nicolau"...), que va explicar històries als més petits i tècniques per dibuixar als més grans. També ens va regalar i dedicar un dibuix a cada cicle.

Després va venir l'Emili Teixidor, escriptor molt conegut de llibres infantils i juvenils ("La formiga Piga es deslloriga", "El crim de l'hipotenusa", "L'ocell de foc"...), que va intentar respondre a les preguntes que nosaltres li vam formular sobre els llibres que havíem llegit.

Tot això ens va fer venir ganes de renovar i posar en funcionament la nostra biblioteca; però no teníem prou diners. Per recaptar fons, vam decidir organitzar unes berenades els divendres. Tots els pares i mares que volien feien coques i nosaltres les veníem a 100 pessetes acompanyades d'un tros de xocolata.

Val a dir que la iniciativa ha tingut molt d'èxit i que s'han recollit força diners, que farem servir per comprar els primers llibres de la nova biblioteca.

Conxita Rodríguez mentre explica com fa els seus dibuixos als infants de parvulari.

Ah! I per a la festa de final de curs hem ballat danses, escoltat cançons, rebut una classe d'Hip-Hop i ens hem ben remullat, tant mestres com alumnes. ■

BÀRBARA, CRISTINA I INGRID
ALUMNES DE 6È

Telèfons

Bombers 085

Mossos d'Esquadra 088

Informació de l'APA del col·legi Sant Iscle

El proper curs 2001-2002 i amb motiu de l'elevada quantitat de preinscripcions que hi ha hagut a les escoles de Vidreres, es fa necessari desdoblar tres cursos, concretament els corresponents a P3, P5 i 1r curs. Aquest desdoblament d'aules per a aquest curs vinent es portarà a terme a l'escola Sant Iscle, ja que disposa d'espai per encabir aquests alumnes, encara que haurà de renunciar a l'aula de psicomotricitat del parvulari que tan ben equipada i tanta utilitat tenia fins ara i a una altra aula de l'edifici central que era utilitzada per a altres tasques pedagògiques, d'altra banda recuperarà l'aula cedida a la Llar d'Infants.

No ens hem d'enganyar que el fet de desdoblar cursos també té algun avantatge, ja que les aules quedaran amb un nombre més reduït d'alumnes, la qual cosa permet atendre'ls molt millor per part del professor.

Però contràriament al que qualsevol persona pot pensar, per a aquestes tres aules (o sigui tres cursos més) el Departament d'Ensenyament tan sols ha adjudicat dos professors, ja que el càlcul que fa és per número total d'alumnes de l'escola, però mai pensant en el número real d'aules o cursos que l'escola ha de tenir el curs vinent.

Tant l'equip directiu com l'APA de l'escola hem demanat al Departament d'Ensenyament un professor més perquè així les necessitats de l'escola quedin ben cobertes i els alumnes puguin ser atesos correctament, evitant així la desfilada contínua de professors per una aula que en cap moment contribueixen al seu bon funcionament.

Des de l'APA només ens queda demanar a tots els pares i a totes les comunitats educatives de Vidreres el màxim suport per aconseguir el que creiem just, un professor per a cada curs.

Pel que fa al Departament d'Ensenyament, només demanar una atenció més digna per a l'escola pública, sense escatimar-hi esforços ni recursos de cap mena. ■

APA DEL CEIP SANT ISCLE

La preocupació de la gent gran pels afers municipals

Al fer-se gran fa a vegades la sensació que no es comparteixen amb prou generositat tots els afers de la majoria de ciutadans, o millor dit, de tots els contribuents.

El que es cou dins d'un ple municipal, on sempre es vota per majoria absoluta del mateix partit, sense donar opció a un debat de l'oposició, ja que aquesta no compta i menys el públic present perquè no te ni veu ni vot, encara que hi assisteixi, està exclòs de qualsevol debat.

En ocasió de la inauguració del Centre Cívic se'ns ha presentat l'oportunitat de visitar-lo detalladament i ens ha quedat una molt grata impressió d'aquest equipament, tant per la seva construcció com per la quantitat d'usuaris a les seves diferents activitats d'ensenyança i oci, però sempre existeix un "però". Hem pogut constatar que la improvisació, o la falta de veritable planificació, ha fet aparició també aquest cop.

Tenint espai de sobres, al nostre parer s'ha fet una mica esquitit, per tant, en poc temps, quedarà obsolet; ja no diguem el minúscul apartament (pel qual s'accedeix en direcció contrària al sentit del carrer, per tant resulta inútil el canvi de direcció del carrer Orient, donat que només han quedat uns poquets metres en sentit únic). Talada d'arbres que donaven ombra i frescor per plantar-ne uns altres de nous; en canvi, queda sense fer: les voreres d'ambdós costats, la definitiva escomesa de la llum i l'aire condicionat del nou Centre.

La Llar de Jubilats tampoc no te encara l'aire condicionat; petites i trencades voreres i acondiciaments dels carrers dins del mateix municipi pels quals és difícil caminar, tant per a les mares amb els cotxes dels nens com per a la gent gran i vianants en general que fan malabarismes entre els cotxes per esquivar-los. Cal treure els arbres que estan en molt mal estat dels carrers principals i substituir-los per uns de nous (no eliminar-los com s'ha fet en altres ocasions); els arbres canvien la fesomia dels pobles.

Aprofitem aquesta finestra d'opinió pel motiu que hem exposat abans, dins els plens no podem fer-ho...

Bé, tot té un començament i... com rectificar és de savis i... dels errors vénen els encerts...! ■

LLAR DE JUBILATS

Com és el Rec Clar?

Arribada la catorzena entrega de la revista El REC CLAR, hem cregut adient fer un estudi sobre aquesta riera, una de les més importants del poble de Vidreres que justament dóna el nom a la revista que teniu a les mans.

Aquest estudi consta de 3 parts: la primera (que s'inclou en aquest número) parla de les característiques generals, i ens els 2 següents números parlarem de la seva fauna i vegetació.

El curs del Rec Clar, d'entre 19 i 20 quilòmetres de distància, transcorre íntegrament dins la comarca de la Selva. Comença al terme municipal de Vidreres, a Can Mundet, on recull les aigües de Terra Negra i posteriorment de Puig Ventós. A continuació passa pel terme de Caldes de Malavella, on hi trobem el primer afluent situat a Mas Llop. Després retorna a terres vidrerenques, on rep l'aigua de l'afluent de Cal Magre, més tard de la riera dels pantans de la Torre (aquest va a desembocar a prop del suro gros de Can Pla). Per últim, passa per la plana de Vidreres i va a desembocar als estanys de Sils, que és una zona protegida d'interès natural.

L'estudi s'ha realitzat al terme municipal de Caldes de Malavella perquè a la urbanització Can Carbonell és on hi ha el tram més ben conservat, ja que és pròxim al seu naixement. No s'ha escollit cap tram situat a Vidreres perquè el seu estat de conservació no és tan bo: no hi trobem vegetació de ribera, sinó que hi ha abundants bardisses als marges i escassos arbres propers al llit de la riera. En aquesta zona destaquen les plantacions de pollancre, força nombroses pel seu rendiment econòmic.

El mostreig es va fer el dia 2 de juny del 2001 a les 10 del matí. La temperatura ambiental era de gairebé 30°C i la de l'aigua d'uns 16°C. El tram escollit es troba a la urbanització Can Carbonell i és d'uns 60 metres de llargada. Es troba orientat al nord-est, i just al costat hi trobem el Puig Verd, un dels cims del Massís de Cadiretes. El bosc de ribera hi és present, format per verns i acàcies, a més de falgueres, heures i molses.

El desnivell del Rec Clar no és massa elevat, això vol dir que el procés erosiu no és gaire important, i la major part de la riera es limita al transport i la sedimentació dels materials que va trobant.

La principal característica que defineix una riera és un petit cabal d'aigua, que en algunes èpoques de l'any pot arribar a desaparèixer del tot. El curs del Rec Clar no és uniforme: al tram estudiat es poden observar zones on l'aigua queda estancada formant basses de gairebé mig metre de fondària i d'altres on hi ha una mica de corrent (sovint allà on hi ha fonts o petits afluents). En aquesta zona hi ha aigua tot l'any, però en canvi, al seu pas per Vidreres hi ha èpoques (final de primavera i estiu) on no hi ha aigua, ja que aquesta es filtra a una capa de grava. La seva amplada oscil·la entre 1 i 2 metres, i la fondària des dels 6 fins als 40 centímetres.

A cap part del tram s'observa presència d'olis o d'aigua blanca, això vol dir que no hi ha residus que vinguin de cases de pagès, restaurants o indústries. El fet que l'aigua sigui inodora (no fa olor) també ho confirma. Tot i això, hi ha zones on l'aigua és transparent, d'altres que és un xic tèrbola i d'altres amb aspecte fangós. Cal destacar, també, que s'observa una zona amb aigua estancada de color taronjós-marronós a causa de la presència d'una font ferrosa (font de Can Garriga), que encara que només degoti, hi té un efecte ben visible només observant-ho.

L'ús de les terres més properes a la riera varia molt al llarg del seu curs. A la zona de Can Carbonell hi ha una urbanització on cal destacar un camí que travessa el llit de la riera. El fet que hi passin vehicles de motor provoca alteracions a la poca aigua que hi circula. La presència del restaurant El Molí de la Selva just al costat del pont on cada mes de gener es compten el nombre de persones que fan el pelegrí de Tossa, dóna a la riera un ús més lúdic i social. A la zona de Vidreres destaquen les plantacions de pollancre i les zones de bardisses. I a la desembocadura, als Estanys de Sils (un espai protegit) trobem, a més de plantacions de pollancre, vegetació característica de les zones humides com poden ser els prats de dall.

Així, tot i la gran varietat d'ambients que podem trobar en una riera petita com aquesta, caracteritzada per no tenir aigua durant tot l'any, el Rec Clar conserva un tram amb un paisatge digne d'admirar per la frondositat de la seva vegetació, la verdor, la tranquil·litat, el cant dels ocells i l'aire que s'hi respira. Realment és un magnífic lloc per anar a passejar i reflexionar no gaire lluny de casa.

Agraïments: Joaquim Font i Xavier Viñas

CARME Ruset, ANNA VIADER I JORDI VIADER

Activitats del Centre Cívic de Vidreres per al curs 2001-2002

- Hip-Hop

Lluís Burch – dijous de
17:30-19:00 / 19:00-20:30 /
20:30-22:00

- Tallers d'esplai

Maria Cachinero – dimarts de
17:30-19:00 / 19:00-20:30

- Informàtica (iniciació)

Joan Colls – dilluns i dimecres de
10:15-11:45, dimarts i dijous de
20:00-21:30

- Tapís

Babeus – dilluns, dimarts, dijous i
divendres de 15:00-20:00

- Taichí

Enric Peralta – dijous de
19:00-20:30

- Tiffany

Mercè Saura – dijous de
15:00-17:00 / 17:00-19:00

- Puntetes de coixí

Montserrat Serrà – dimarts de
10:00-13:00 / 16:00-19:00

- Cuina natural

Eulàlia Udina – dijous de
17:00-19:00

- Patchwork

Eva Gustems – dimecres de
10:00-12:00 / 19:00-21:00

- Informàtica a la carta

Jordi Riera – dia i hora a concretar
amb els alumnes

- Belles arts

Marta Rich – dimecres i divendres
de 17:30-19:00 (infantil) /
19:00-20:30 (adults I) /
20:30-22:00 (adults II)

- Fang i ceràmica

Fina Soriano – dilluns 17:30-19:00
(infantil) / 19:00-20:30 (joves) /
20:30-22:00 (adults)

- Taller d'educació mediambiental

Marta Skiavon / Raül Sacasa – dis-
sabte de 10:00-12:00

- Aeròbic

David Fernández – dimarts i dijous
de 21:00-22:00

- Ioga

Cinta Gelabert – dimecres de
10:30-12:00 / 20:30-22:00

- Coral Infantil

Cristina Bota – divendres de
18:00-19:00

- Salsa cubana

Aymí Torriente – dimecres de
19:00-20:15 / 20:30-21:45

- Teatre

Rafel Ortiz – dimecres de
17:15-19:00 (infantil) / 19:00-20:30
(juvenil)

- Malabars i clown

Mercè Fuentes – divendres de
16:30-17:30

- Taller de circ

Mercè Fuentes – divendres de
17:30-19:00

- Escacs

Raül Bernatallada – divendres de
19:00-20:00

- Jocs de rol

Raül Bernatallada – divendres de
20:00-21:30

- Sevillanes i flamenc

Loli Carmona – dilluns i dimarts
de 17:30-19:00 / 19:00-20:30 /
20:30-22:00

- Fer de pares

M. Àngels Domènech – dimarts de
20:45-22:00

- Introducció a la parapsicologia

Montserrat Bassols – dimarts de
20:30-22:00

- Balls de saló

Joan Gras – divendres de
20:45-22:00

- Country

Marta Romaguera – divendres
19:15-20:30

- Escalètric

Toni Martín – dissabte de
10:00-12:00

- Curs de director de lleure

Escola Galligants – divendres
tarda i dissabte tot el dia.

- Curs de treballador familiar

Sersa – de dilluns a divendres al
matí

- Llenguatge musical infantil

- Llenguatge musical adults

- Combos

swing / percussió / veu / rock /
tradicional

- Instruments

piano i teclat / guitarra clàssica /
guitarra elèctrica / acordió diatònic
/ acordió cromàtic / gralla / bateria
/ percussió / baix elèctric / saxo /
clarinet / flauta travessera / violí /
veu / trompeta / trombó

- En les activitats musicals, horaris a concretar en cada cas.

- Punt d'Informació Juvenil

ensenyament, lleure, treball,
beques, intercanvis, àrea social,
de dilluns a divendres de
10:00-13:00 i de 17:00-20:00, i
hores a convenir.

- INSCRIPCIONS A PARTIR DE L'1 DE JULIOL AL CENTRE CÍVIC-

Vidreteres 1497: prenom i cognoms (i IV)

Arriba l'hora del prenom Jaume, sant universal molt popular; en comptem tres, dos escrits Jaume, com actualment, i l'altre, Jacme, una de les grafies anteriors. El primer del fogatge és Jacme Matheu, onomàstica que pot interpretar-se també com compost de dos prenom, a més, naturalment, com de prenom i cognom. Segueix Jaume Gordiola, amb variant de Guardiola, diminutiu de Guàrdia. Finalment, ve Jaume Joan, que també pot interpretar-se com compost de dos prenom, ja que a l'Edat Mitjana no hi havia més reglamentació que diferenciar-se si un volia. L'ordre alfabètic dels cognoms dels Jaume, amb la variant Jacme, queda així: Jaume Gordiola, Jaume Joan i Jacme Matheu.

Es cita dues vegades en el fogatge Gaspar, un dels tradicionals tres reis màgics d'Orient, de barba blanca. En el primer cas, Gaspar Roig; Roig és sobrenom, adjectiu vermell. Aquí cal recordar que en aquest fogatge ja hem trobat Rocha, forma femenina de Roig, sobrenom també.

Moner, acompanyant al segon Gaspar, és una de les moltes grafies del substantiu moliner (del llatí molinarius, home que mol cereals). El lector farà fàcilment la llista alfabètica dels dos Gaspar esmentats.

Segueixen distanciats i per ordre alfabètic Ponç Guerau i Pons Poch. Ponç, i la variant Pons, és el nom del sant màrtir mort a França l'any 257 i festejat anualment el 14 de maig, molt popular a tot Catalunya. Guerau, escrit de vegades Garau i Grau, és un germanisme. Poch, l'altre cognom que ens ocupa, significà, molt de temps, petit.

Passem ara als prenom que figuren només una vegada, acompanyats generalment, però no sempre, d'un únic cognom:

Arnau de Cartellà. Arnau, germànic, prestigiós a l'Edat Medieval, especialment a Castelló, Comenges, Ribagorça i Pallars, portat per comtes i vescomtes. Cartellà, de cartilianus, derivat del llatí cartilius o quartilius, topònim relacionat amb la família i la Força de Cartellà, que dóna a entendre que en el moment indicat, l'any 1497, la Força de Cartellà pertanyia a la jurisdicció de Vidreteres, ja que figura en el fogatge que estudiem.

Bonanat Feliu. Bonanat, nom de circumstància de naixement, del llatí bona natus, nat en bona hora. Feliu, de l'acusatiu-ablatiu Felice, del llatí Felix, nom de sants de molta devoció a l'Edat Mitjana.

Baldiri Pou Sprell. Baldiri <Baudilius, nom de sant del segle IV. Pou, ja comentat al mencionar Pere Pou, que podia ser un parent. Sprell, sobrenom possiblement relacionat amb (a)sprell, diminutiu d'aspre.

Carles Blanch. Carles, derivat de la llatinització Carolus del germànic Karl. Blanch, ja comentat a l'esmentat Bart-homeu Blach, possible parent.

Cristòfol Janer. Cristòfol, del llatí Cristophorus, nom d'un sant del segle III, popular a l'Edat Mitjana. Janer, una de

les moltes grafies procedent del llatí vulgar Jenuáriu, provinent del llatí clàssic Junuarius, el primer mes de l'any.

Genís Sallent. Genís < Genesius, nom de diversos sants de la Gàl·lia. Sallent, nom d'accident orogràfic, del llatí saliente, salt d'aigua, cascada.

Grau Subirà. Grau, més que nom germànic, comentat al tractar de Ponç Guerau, pot derivar del llatí gradu, esglaió. Subirà, sobrenom, substantiu o adjectiu; com a substantiu, home que té la dignitat més alta; com a adjectiu, el de més amunt, el de dalt.

Guillén Bruguera. Guillén, nom germànic de molts reis, comtes i vescomtes, portat per molts sants. Bruguera, comentat al tractar Pere Pla Bruguera.

Matheu Viber. Matheu, per Mateu, un dels quatre evangelistes. Viber, segurament per Viver, substantiu zoològic i agrícola.

Matorní Manleu. Matorní, nom gentilici i de sant <Maturinus. Manleu recorda, amb grafia arcaica, el topònim Manlleu.

Montserrat Ayet. Montserrat, aquí pot ser prenom d'home, dit amb certes reserves. Ayet, segons Moll, probablement del llatí allietum, camp d'alls, més que nom propi aràbic.

Salvi Solin. Salvi, nom de diversos sants, del gentilici llatí salvius <salvus, salvat. Si fos salví, accentuat, podria ser el cognom llatí Salvinus. De Solin no podem dir-ne res. ■

ANTONI VIVES COLL

L'Arxiu Històric Comarcal recull documentació de masies, famílies i particulars de la comarca de la Selva

L'Arxiu Històric Comarcal de Santa Coloma de Farners ha endegat una nova campanya de recuperació i captació de fons documentals patrimonials, familiars i personals, ja que aquests documents poden aportar també informació molt interessant per a la història dels nostres pobles i de la comarca en general. Des de la seva entrada en funcionament el 1983, ja han estat diverses les famílies i entitats que han dipositat aquí la seva documentació, amb el convenciment que d'altra forma s'haurien perdut per sempre aquests fons que estaven en perill de ser llençats o abandonats a la seva sort.

L'Arxiu Comarcal té com a principal funció recollir i conservar la documentació generada per l'Administració a la comarca (oficines de la Generalitat, Consell Comarcal de la Selva, ajuntaments, notaris i jutjats). Però a banda d'això, també s'admeten donacions per part de particulars. La documentació que podeu portar a l'Arxiu Històric Comarcal és la següent:

- Arxius de masies (patrimonials)
- Arxius personals i familiars
- Arxius d'associacions i entitats
- Arxius de col·legis i instituts
- Arxius d'empreses i negocis ja tancats
- Col·leccions de fotografies i impresos

La documentació dipositada pels particulars o entitats pot ser ingressada de dues maneres: donació, per la qual la titularitat de la documentació passa a ser de la Generalitat, en qualitat de patrimoni cultural, o bé dipòsit, contracte mitjançant el qual la titularitat del fons documental continua essent del particular, però queda sota la custòdia de l'Arxiu Històric Comarcal. En aquest cas, el particular pot recuperar la documentació quan ho cregui convenient, prèvia petició per escrit.

A l'Arxiu Històric Comarcal, que depèn de la Generalitat de Catalunya i del Consell Comarcal de la Selva, ens cuidem de classificar i inventariar correctament aquests documents, els posem en carpetes i capsas d'arxiu adients i els dipositem en unes estances on es controla la temperatura i humitat. L'Arxiu Comarcal compta a més amb un sistema d'alarma per detecció d'incendis o robatori.

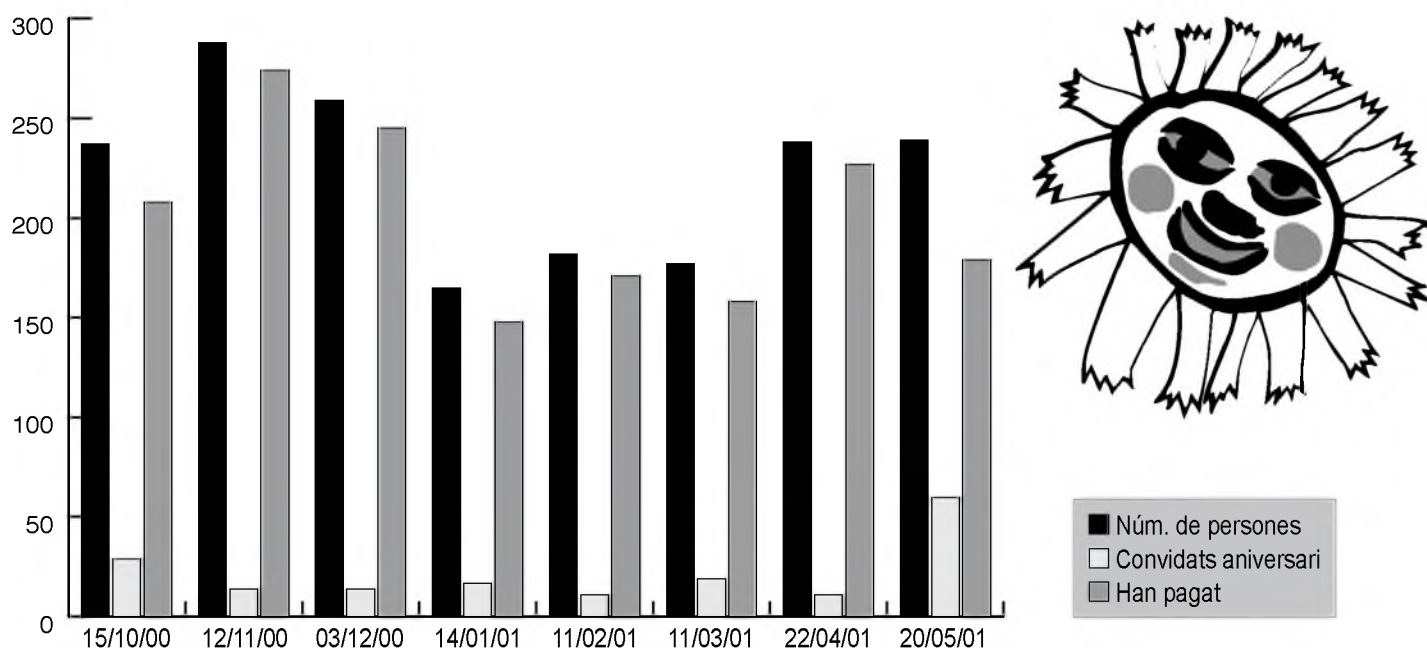
Per a qualsevol informació i aclariment al respecte, us podeu adreçar a l'Arxiu Històric Comarcal, situat al carrer Ave Maria, 5 bis de Santa Coloma de Farners, telèfon 972 84 21 46 i fax 972 84 35 42. ■

XAVIER PÉREZ
DIRECTOR DE L'ARXIU COMARCAL

Programació de Rialles per al darrer trimestre del 2001

DATA	ESPECTACLE	COMPANYIA
14-10-01	"Un cas com un cabàs"	Cia. La Puça
25-11-01	"Tina la Bruixa Fina"	Tàbata Teatre
16-12-01	"Insomnis"	Cia. El Setrill

Resum Rialles any 2000-2001

DIA	NÚM. DE PERSONES	CONVIDATS ANIVERSARI	HAN PAGAT	IMPORT	COST OBRA	DIFERÈNCIA	OBRA
15/10/00	237	29	208	104.000	120.500	-16.500	FENOMENAL Marcel Gros
12/11/00	288	14	274	137.000	155.500	-18.500	ELS TRES PORQUETS Dreams
03/12/01	259	14	245	122.500	130.000	-7.500	EL LLIBRE DE LA SELVA Records d'un vell
14/01/01	165	17	148	74.000	107.000	-33.000	CONTES AL TERRAT Anna Roca
11/02/01	182	11	171	85.500	92.020	-6.520	EL CARGOL MOSSÍ I EL C Companyia La Closca
11/03/01	177	19	158	79.000	133.400	-54.400	INCREÏBLE Mag Lari
22/04/01	238	11	227	113.500	57.000	56.500	EL DRAC I SANT JORDI Rodamón
20/05/01	239	60	179	89.500	232.000	-142.500	SET Nats Nus

El mestre Francesc Mas i Jené (1912-2001)

Tarjeta promocional de l'Amoga, cobla-orquestra que el mestre Francesc Mas i Jené va dirigir 14 anys.

El mestre Francesc Mas i Jené al piano, instrument que ja tocava als 13 anys i que era la seva especialitat, tot i que també sabia tocar el violí, el trombó i la tenora.

El mestre Francesc Mas i Jené ens va deixar els mes de maig passat, als 88 anys, després de tota una vida dedicada a la música. Ja de ben jove, amb tretze anys, tocava el piano (com a solista o com a integrant d'un quartet) a les sessions de cine mut a la sala de baix de Vidreres, i tot just amb quinze anys ja entrava de pianista al "Casino dels senyors" a Sant Feliu de Guíxols. A partir d'aquí va anar ampliant la seva formació i va esdevenir instrumentista, a més del piano que era la seva especialitat, de violí, trombó i tenora. Va tocar amb la Unió Artística (1936) i amb la Joventut Artística (1940) de Vidreres.

L'any 1941 va esdevenir director de la cobla-orquestra La Selvatana, amb la qual va romandre cinc anys fins que va tornar a Vidreres per tirar endavant el nou projecte de l'Amoga, que es va posar en marxa el 1947. Va ser-ne director catorze anys, una època de gran esplendor durant la qual l'Amoga era coneguda arreu i considerada com una de les grans cobles-orquestres de l'època. La direcció del mestre Mas hi era important, en especial perquè era l'encarregat dels arranjaments que donaven al conjunt un segell personal molt valorat per les audiències.

En deixar l'Amoga va formar el conjunt que portava el seu nom tot coincidint amb la inauguració del famós local El Relicario de Lloret de Mar, indret on eren habituals les seves actuacions. Amb el seu conjunt el mestre Mas va tocar arreu de la geografia catalana, a Mallorca, i fins va fer una temporada de sis mesos a Alemanya.

Després de jubilar-se, no va deixar la seva activitat musical: va dirigir el grup Terra Nostra i, durant molts anys, el cor parroquial. A més continuava amb els arranjaments i la composició de sardanes, terreny aquest darrer en el qual va aconseguir un prestigi remarcable: *A dues Annes, Tendresa, La sageta, La gitana, En Josep petit, El noi de l'estanc...* en són bones mostres que els aficionats vidrerencs coneixen bé perquè han estat peces habituals a les Nits de la Sardana estiuenques.

Des de l'Agrupació Sardanista volem oferir aquest breu esbós de la trajectòria artística del mestre Mas com a recordatori i homenatge a la seva memòria. Un reconeixement que, sens dubte, és compartit per tots els aficionats a la sardana i a la música de Vidreres. ■

AGRUPACIÓ SARDANISTA "BELLA DANSA" DE VIDRERES

L'any 1999 Vidreres va guanyar 179 habitants procedents d'altres municipis de Catalunya

La població de Vidreres va créixer el 1999 de 179 habitants gràcies a la immigració procedent d'altres pobles de Catalunya, segons dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya (Idescat), que indiquen que aquest mateix any les comarques gironines van guanyar 3.167 habitants arran de les migracions interiors, és a dir, les que tenen el seu origen o destinació en la pròpia comarca, la província, el conjunt de Catalunya i la resta de l'Estat espanyol.

Amb aquests 179 habitants Vidreres es va situar en el tercer lloc del rànquing de municipis de la comarca de la Selva que l'any 1999 van guanyar més població procedent de Catalunya i la resta de l'Estat, situant-se únicament per darrere de Blanes i Lloret de Mar, que van créixer de 310 i 237 habitants, respectivament. Cal destacar que la Selva, amb prop de 1.500 habitants, va ser la comarca gironina on la població va créixer més el 1999.

Aixecant un paller, una de les demostracions de la Fira d'enguany (Foto: Xavi Jorquera).

Qualsevol divendres...

"Ja hi som tots? Vinga doncs, som-hi!, que vull anar a dormir aviat, avui!". Són cap un quart d'onze al Casino. Toca reunió de la Fira, com cada divendres a aquesta hora. Tot just hem acabat de recollir les eines i ja hi tornem a ser. "Què farem amb el paller? De moment i mentre aguantant..."

Els més desmemoriats arriben amb una carpeta a sota el braç; d'altres, amb una llibreta i un bolígraf... en fi, tothom amb ganes de dir-hi la seva.

Per a la Comissió, és la fira cada divendres. És el moment de recollir idees, opinions i maneres de fer. El treball de tot l'any es viu en les activitats del parell de dies de la Fira.

"Vinga noi! Que avui fas tard!". "Faig una escapada per dir-vos com va el tema de la ruta dels tractors antics!". Els dies de la fira hi ha un munt d'activitats: exhibicions de gossos i cavalls, batre a mà i a màquina, trobada de cotxes clàssics,... i anem concretant l'horari a cada reunió, setmana rere setmana.

I anar rumiant: "Ja tenim el paller... i si fem una pallissa? Si home!, això! I una masia de pagès!". Dit i fet. Només falta fer els dibuixos (no en direm plànols!). "Hi posarem uns taulers de conglomerat aguantats amb uns puntals i uns claus llargs!". "No, l'hem de pintar a terra i després muntar-la!". "Tirem pel dret! L'apuntalem perquè aguantant un cop de vent i després la pintem! Qui té una bastida per

Pel que fa al conjunt de municipis de les comarques gironines, Vidreres va ocupar el quart lloc, ja que, a més de Blanes i Lloret, va ser superat per Vilafant, que l'any 1999 va guanyar 230 habitants a conseqüència de les migracions interiors.

Dels habitants que va guanyar Vidreres el 1999, 23 procedien d'altres pobles de la Selva, 5 de municipis d'altres comarques gironines i 155 de localitats de la resta de Catalunya, mentre que amb la resta de l'Estat espanyol el saldo migratori fou negatiu, ja que el nostre poble va perdre 4 habitants, segons les dades de l'Idescat.

L'any 1999 la majoria de municipis grans de Catalunya

van perdre població a causa de les migracions internes, mentre que els municipis petits i mitjans van guanyar-ne. Així, Barcelona va perdre 21.000 habitants, l'Hospitalet del Llobregat 4.000 i Badalona i Santa Coloma de Gramenet 2.000, cadascuna. En canvi, Sant Cugat del Vallès va guanyar 1.750 habitants i Sant Feliu de Llobregat 1.150.

A les comarques gironines, amb l'excepció de la Cerdanya, ja que l'Idescat no disposava de les dades poble per poble corresponents a l'any 1999, es va mantenir la mateixa dinàmica, de manera que Figueres va perdre 405 habitants, Girona 136, Ripoll 63 i Salt 57. ■

Alguns dels col·laboradors de la Fira de Tactoristes (Foto: Xavi Jorquera).

arribar a dalt?". Algú pregunta: "Ja heu pensat en la fondària de la pallissa? Penseu que abans hi cabia un carro i un matxo!".

I ja som el divendres següent. "Les cartes dels artesans ja són enviades. Ens falta saber un parell d'adreces i que ens contestin!". Ara pla! "Tranquils, tranquils... encara falten un parell de mesos per a la Fira...".

Farem demostracions de les feines del camp: engrunar blat de moro, entrescar el xerrac, ferrar un cavall... Mica en mica, la Fira comença a tenir cara i ulls. "Ep! I la carbonera amb la barraca del carboner! I l'hort! I farem farro, també!". Això rutlla, tothom està ben engrescat.

Encara ens queden moltes coses per lligar. "Mira aquell! Ja se li tanquen els ulls!". "Això de treballar tant..." I ja hi som pel tros: simularem un dia de vida a pagès. En farem un concurs i qui guanyi serà... "el Pagès de Ferro de la comarca de la Selva". "I el bestiar, com ho tenim?". "Ja he presentat els papers! A veure què ens diuen..." Aquest any, amb la malaltia de les vaques boges i la febre aftosa dels porcs, tindrem el tancat del bestiar per omplir-lo de cavalls.

Vindran una trentena d'artesans que faran demostració dels seu ofici a dins del pavelló, i també algunes de les entitats del poble. Anem lligant caps, poc a poc: el concurs de tractoristes, les exposicions... "ja tenim un centenar de granes per a la mostra". I també concretem el menú dels àpats populars: "per esmorzar torrada i botifarra i per dinar, faves tendres, vedella amb salsafins i moreneta; i vi que no en falti!".

I acabem la reunió amb moltes coses al tinter.

Només queden tres setmanes per a la Fira. "Ara vénen les corredisses!". S'acaba de parlar del concert multicultural, del bestiar per a la mostra, de les exhibicions, dels àpats, dels artesans i de les entitats, de la ruta dels tractors antics, dels cotxes clàssics, dels trofeus pel concurs de tractoristes... "I el llibret de la Fira?". "Ja s'ha de repartir la publicitat!". "Sortirem a Catalunya Ràdio?". I a més a més, aquest any ve la tele... Anem per feina: "ens veiem el dilluns al pavelló!".

L'última setmana és de veritable infart. Fins ben entrada la matinada s'està treballant: muntar els stands i la bassa dels ànecs, pintar la masia de pagès, col·locar les quadres pels cavalls, arreglar la pallissa, posar els "toldos"

pel dinar, marcar l'exterior i les proves del concurs de tractoristes, revisar les rutes de tractors i cotxes, instal·lar la megafonia, fer la distribució dels artesans, concretar les demostracions a la masia de pagès... És per parar boig!

Sense adonar-nos-en, ja som a divendres. Demà i demà passat és el moment de la veritat. "Han dit que dissabte el temps s'aguantarà però que diumenge, sobretot a la tarda, hi haurà pluges generalitzades", aquestes són les prediccions dels pessimistes. N'hi ha d'altres que aixequen el cap i contradiuen la versió; tothom espera que aquests últims tinguin raó perquè si no la feina de tot l'any... Aviat ho sabrem del cert. El dissabte a la tarda comencen a arribar visitants. I diumenge encara més. Cap a quarts de dues de la matinada tanquem el pavelló. Tots arrosseguem els peus però marxem contents.

"Demà a les deu del vespre, aquí!", crida el més agorarat, "hem de començar a desmuntar!". És clar, el dilluns i el dimarts i el dimecres i el dijous... no hi falta ningú per donar un cop de mà. "Compte amb les fotos de l'exposició del blat, que s'han de tornar intactes!". Quin dia és demà? Divendres. "Doncs quedem a les deu al Casino. Hem d'acabar de lligar caps per al sopar", en agraïment a totes les persones que han col·laborat desinteressadament amb la Fira.

I passa una setmaneta: "Quin dia és avui? Divendres! M'afanyo que ja faig tard a reunió!". ■

COMISSIÓ DE LA FIRA DE TRACTORISTES DE VIDRERES

Fent carbó, una altra demostració de la Fira d'aquest any (Foto: Xavi Jorquera).

Les activitats del Grup Intercultural Jamia Kafo

Aquest curs, el Grup Intercultural Jamia Kafo ha continuat amb les classes d'alfabetització per a les persones immigrades de Vidreres. Hem ampliat el nombre de persones que hi assisteix, així com el nombre de grups i nivells d'alfabetització.

Aquest fet ens fa avaluar la nostra tasca com a molt fructífera i amb gran acollida entre el col·lectiu. En l'actualitat, unes setanta persones participen a les classes d'alfabetització, així com una vintena d'infants al servei de cangur que organitzem, en paral·lel a aquesta activitat.

Tot i això, l'activitat que més ha destacat entre totes aquestes, per la seva innovació i acollida entre el col·lectiu immigrant del poble, ha estat una excursió per conèixer l'entorn i la riquesa de les terres gironines.

El dia 4 d'abril vam anar d'excursió, fent una ruta per Banyoles, Olot i Besalú. La sortida fou cap a les deu del matí, i després d'esmorzar a Banyoles, vam donar un tomb amb la barca de l'estany, atents a les explicacions que ens van donar sobre aquest indret.

Seguidament, vam tornar-nos a enfilar a l'autocar, aquest cop per marxar cap a Olot, i més concretament, a la Fageda d'en Jordà. Vam aprofitar aquest entorn incomparable per dinar, i més tard, tocar el tambor, cantar cançons, jugar a futbol i explicar-nos històries.

De baixada, vam parar-nos a Besalú per fer una volta pel casc antic del poble amb el tren turístic, visitant l'església i els banys jueus, entre d'altres.

Una altra activitat que ha portat a terme el Grup Intercultural Jamia Kafo, amb la col·laboració i ajuda de les persones immigrades de Vidreres, ha estat el primer Cap de Setmana Intercultural, pel cap de setmana de Sant Jordi. Vam organitzar un seguit d'activitats dirigides a donar a conèixer la immigració i el treball intercultural i de convivència que cal per esdevenir una societat justa i veritablement acollidora.

De la mateixa manera, hem participat en la Fira de Tractoristes d'enguany, col·laborant en l'organització del segon Concert Multicultural i donant a conèixer la nostra entitat a la mostra de l'interior del pavelló.

El dia 22 de juny vam donar per acabat el curs, amb la satisfacció d'haver donat a conèixer una mica més la realitat de les persones immigrades del poble, així com la nostra cultura en els tallers que hem organitzat dirigits especialment al col·lectiu immigrant.

De cara al curs que ve, i passades les vacances per renovar forces, tenim molts temes al tinter: continuar les classes d'alfabetització, fer tallers en diferents àmbits (escola, ajuntament, sanitat, etc.), dur a terme un taller de cuina intercultural en col·laboració amb la Llar de Jubilats de Vidreres i moltes coses més.

El Grup Intercultural Jamia Kafo seguirà treballant amb el col·lectiu immigrant i la gent del poble per tal de fer de Vidreres un poble intercultural. ■

GRUP INTERCULTURAL JAMIA KAFO

Unes setanta persones participen a les classes d'alfabetització, repartides en diferents grups.

L'excursió del dia 4 d'abril a Banyoles, Olot i Besalú.

El primer Cap de Setmana Intercultural se celebrà coincidint amb Sant Jordi.

LudiBàsquet

o com finalitzar la temporada amb bon gust de boca

Aprofitem l'espai que ens ofereix la revista El Rec Clar per fer balanç d'algunes de les coses que han passat a la temporada 2000-2001. La veritat és que estem molt satisfets de tot el que ha succeït durant aquest any. A nivell esportiu el resultat no pot ser millor. El nostre equip sènior ha estat guanyador de la final del Campionat Territorial junt amb el Santa Susanna, els equips de l'escola de bàsquet formats per més de cent jugadors estan jugant amb un nivell de bàsquet cada vegada més alt, s'han creat els equips "Juràsic" masculí i femení formats per parets afeccionats al bàsquet, etc. Tot això ens permet dir amb orgull que ens estem apropant al que volíem aconseguir: impulsar el bàsquet al poble de Vidreres. D'altra banda, hem obert la seu social, tenim pàgina a internet, on ja pots entrar per trobar informació sobre el club, i també hem posat a disposició dels socis i no socis una adreça e-mail on poder posar-se en contacte amb la junta del 9Caulès.

Com podeu veure, no hem parat de fer coses. I, posats a fer balanç, no ens podem oblidar de l'última "moguda" del 9Caulès. A principis de gener es va plantejar dins la junta la possibilitat de fer un gran acte de cloenda de temporada on hi participessin tots aquells equips de l'àrea de Girona amb els que normalment hem competit, i potser d'altres amb els quals encara no ho havíem fet. La idea original es basava en l'organització d'unes 24 hores de bàsquet. Conforme en parlàvem, la història es va anar complicant. Per què no convertir-ho en un acte lúdic també? Per què no organitzar paral·lelament actes lúdics per als jugadors, pares, germans i gent de Vidreres? Tal dit, tal fet: va néixer el LudiBàsquet. Conscients de la complexitat que representava, i amb una mica de por, vàrem començar a treballar. Quins nervis! Vàrem començar les reunions i discussions. S'havia de crear la infraestructura necessària perquè allò arribés a bon port. Es varen distribuir les feines per temes: àrea esportiva, infraestructures, àrea lúdica, bar i alimentació, informació, comptabilitat, gestions oficials,...

El dia 2 de juny, a les 4 de la tarda, començava el primer LudiBàsquet a Vidreres. Ja no hi podíem fer res més que tirar endavant, esperar que no fallés res i que haguéssim encertat en tot el que havíem preparat. Quin va ser el resultat? Setanta equips inscrits, més de set-cents jugadors que, de forma continuada, varen jugar un total de 131 partits fent milers de punts, arbitrats per gairebé tots els àrbitres de la província. Mai no s'havia vist el pavelló tan ple i a qualsevol hora. Els soterranis els vàrem habilitar com a dormitoris on varen intentar dormir més de cinc-cents nens. Contrastant amb l'activitat frenètica de les pistes de bàsquet (es van habilitar tres pistes en el pavelló, dues en el col·legi Sant Iscle i dues més en el Salvador Espriu), a l'esplanada de fora el pavelló hi va haver servei de bar ininterromput, es va muntar un escenari on durant la tarda hi va haver espectacle infantil i al vespre es van oferir concerts de jazz, rock i soul

fins a altes hores del matí. Durant tota la tarda l'esplai va organitzar la seva fira amb tirolines, ponts de mico, cavalls, escalada, llits elàstics, castells inflables i molt més. Des d'aquí volem agrair la seva col·laboració (que va ser molta) i dir que vàrem quedar admirats de la bona feina que varen fer. L'endemà vàrem fer sardanes, més espectacles infantils i abans de la cloenda es varen repartir quasi mil dinars.

Al final tot va funcionar. Per a nosaltres ha estat un èxit i així ens ho va fer saber la gent que hi va participar. El diumenge a la tarda, amb una esplanada plena de gent que feia realment goig, es va fer la cerimònia d'entrega de premis i la cloenda d'aquest primer LudiBàsquet. Ja només ens quedava recollir els estris, anotar tot allò que vàrem veure que es podia millorar un altre any i esperar que tota la gent del bàsquet que va venir s'emportés a casa seva un bon record de Vidreres, del 9Caulès i del LudiBàsquet. Volem agrair a les entitats, Ajuntament, federació, socis, comerços, botigues, amics, etc. que ens van ajudar, la seva col·laboració.

Com a entitat que som el que volem és fer coses per al nostre poble, i com a entitat esportiva, especialment per al bàsquet. Creiem que així ho fem, i per això volem donar-ne ressò a través d'aquesta publicació. No pararem de fer coses com preparar la nova temporada, el casal esportiu per a aquest estiu, el segon LudiBàsquet i d'altres iniciatives més. I quan tinguem cinc minuts lliures, fer un "partidet" i unes quantes cistelles. ■

LA JUNTA DEL 9 CAULÈS

Sporting Caulès

L'Sporting Caulès, encara que no ho sembli, és un club gran. Està format per 4 equips: dos Sènior, un sub'20 i els Júnior, el futur immediat del club. Aquest any han debutat en competició els Sènior B, un grup de jugadors inexperts que han assolit l'objectiu principal: divertir-se. Els quatre equips han complert una gran temporada, sobretot el Sènior A, que ha estat a punt de pujar de categoria, mentre que el sub'20, tot i els pocs efectius de què disposava, també ha acabat en bona posició. Per altra part, els Júnior, amb dos anys, hem aconseguit uns coneixements de bàsquet importants. Nosaltres som el futur, l'esperança d'aquest club. La temporada que ve, els Júnior quedem descompensats per la marxa d'alguns dels components de l'equip. Des d'aquí fem una crida als nois, nascuts entre 1984 i 1987, que vulguin jugar a bàsquet i, sobretot, passar una bona i divertida estona. També volem dirigir-nos i donar les gràcies a les persones que ens han ajudat i sobretot a aquesta entitat per confiar en aquest equip Júnior. Esperem que la pròxima temporada sigui igual o millor que la d'aquest any per al club. Des d'aquí, l'Sporting Caulès els desitja que acabin de passar un bon estiu! ■

MARC JUANOLA I RAÜL REAL, JUGADORS DE L'SPORTING CAULÈS

Darrers resultats de l'atleta vidrerenc Gemma Masnou

A nivell individual, en el Campionat de Catalunya Promesa de Pista celebrat a Reus el passat 9 de juny, l'atleta vidrerenc Gemma Masnou va aconseguir el subcampionat amb una millor marca en els 1.500 metres lliures de 4'37"92 (assolint la mínima per al Campionat d'Espanya Promesa, que es disputava els dies 30 de juny i l'1 de juliol a El Prat de Llobregat, i quedant-se només a 2 segons de la mínima pel Campionat d'Espanya Absolut).

A nivell d'equip, el dia 17 de juny va disputar a la localitat guipuzcoana de Durango la Final de la Lliga Espanyola de Clubs de 1a Divisió i Promoció a Divisió d'Honor B, on, amb un 4t lloc en triple salt (amb 11m 10 cm), un 5è lloc en els 1.500 metres (amb 4'39"4) i un parcial de 25 punts va contribuir al 3r lloc final del seu club, la Joventut Atlètica Sabadell, que es va quedar a les portes de pujar a Divisió d'Honor B, ja que només hi accedien els dos primers classificats, que van ser el C.A. Oviedo i el C.A. Bidezabal. La classificació dels 8 equips finalistes que van prendre part en aquest campionat va ser la següent: 1r- C.A. Oviedo, 2n- C.A. Bidezabal, 3r- J.A. Sabadell, 4t- C.A. Manresa, 5è- Caja Canarias, 6è- Esmena Gijón, 7è- Real Club Deportivo Celta de Vigo i 8è- C.A. Sierra Manón.

D'altra banda, el dissabte 23 de juny es va celebrar a l'estadi Serrahima de Barcelona la Final de la Lliga Catalana de Clubs de 1a Divisió, on, amb un 3r lloc en la prova de 800 metres lliures (amb un temps de 2'16"16, mínima per al Campionat d'Espanya Promesa) i un parcial de 13 punts, va contribuir al 6è lloc final de la J.A. Sabadell en una competició marcada per un gran nombre de baixes en coincidir amb la celebració d'altres proves atlètiques el mateix dia. La classificació final d'aquest campionat fou la següent: 1r- F.C. Barcelona, 2n- Integra 2, 3r- A.A. Catalunya, 4t- C.A. Vic, 5è- C.A. Manresa, 6è- J.A. Sabadell, 7è- GEIEG i 8è- C.A. ■

XIX Marxa Popular de l'Escarlet

El passat diumenge 3 de juny es va celebrar a Vidreres la XIX Marxa Popular de l'Escarlet i el XV Memorial Albert Falgueras (atleta del Club).

En aquesta edició de l'Escarlet hi ha hagut diverses novetats, encara que l'esperit continuï essent el mateix: prendre la sortida en una manifestació esportiva no competitiva, gaudir d'un paisatge variat, descobrir algun indret on mai no se'ns hauria acudit d'anar i arribar i recuperar forces amb un bon esmorzar.

Enguany el recorregut va començar al Camp Municipal de Futbol, continuant cap a la riera Rec Clar, Can Domènech, a l'arribar a l'hort d'en "Seres", cap a la dreta, travessant l'autovia pel pont de Can Castells, cap a Can Caselles i la riera de Pins, continuar per sota el pont (una mica de sorra, però bé), fins arribar al passallís, i a la dreta agafant el camí vell de Lloret, per darrere les naus

de la zona industrial, Cal Borni, Can Magí, Can Miqueló, trencant de Can Lloparrot, a l'esquerra cap a la carretera Plana, fins arribar a les primeres cases de la urbanització Aiguaviva (sense entrar-hi), per anar derivant cap a l'esquerra, seguint la carena i seguint sempre el millor camí de terra, ja ens trobem cara al poble, tot passant per Cal Senyor Narcís, Can Cornellà, agafant el camí de Can Pau Andreu, Can Serra, Can Ginesta, can Súria Negre, Can Massa Súria, Can Batllosera, per arribar al mateix passallís de la riera Pins i tornar al Camp de Futbol pel mateix camí de sortida.

Tot un passeig de 16,3 km fet pels 200 participants entre corredors/es, marxaires i caminadors/es vinguts bàsicament de les comarques veïnes. Els primers classificats van fer el recorregut en uns 50 minuts i els últims, en unes tres hores (molt bé per a tothom). A l'arribada, recuperació general de forces amb l'esmorzar (per allò de l'esperit), "xapata", botifarra, amanida, refrescs, vi i aigua, acompanyat d'una bossa amb diferents obsequis.

Per acabar, cal que apunteu a l'agenda la data de la propera edició: primer diumenge de juny del 2002. ■

CLUB OLÍMPIC VIDRERES

Club Escola de Futbol Sporting Vidrerenc

Ja tenim l'estiu aquí, època de l'any molt esperada per tothom, la mainada per les vacances del col·legi, els grans per les merescudes vacances després d'un any de molta feina i també, d'alguna manera, pels esportistes que arriben al final de temporada i poden gaudir de les seves vacances.

En canvi, per les juntes o directius dels equips comencen uns mesos de molta feina per tal de preparar a consciència la propera temporada, ja sigui a nivell esportiu o econòmic i, per què no, de fer balanç del que s'ha fet o aconseguit a la temporada passada.

En el nostre cas, hem de felicitar i donar les gràcies als 32 jugadors (tots ells vidrerencs), als delegats Lluís Campmajó i Àngel Masnou i als entrenadors Rafel Gil i Andreu Roig per la tasca que han dut a terme i perquè han demostrat que la confiança que vàrem dipositar en ells a principis de temporada l'han superada amb escreix i hem aconseguit molt més del que tots esperàvem. Tots dos equips han lluitat per les primeres posicions de la classificació oferint als aficionats moments de molt bon futbol.

Ara només cal aconseguir finançar i retornar la confiança a la molta gent a la qual de ben segur li agrada el futbol, i demostrar que per fi hem trobat la solució per al poble de Vidreres.

Això sí, és necessària molta més col·laboració per part de l'Ajuntament, que ens ha de millorar les instal·lacions de la zona esportiva i donar suport a aquest projecte que hem començat, i de tots els vidrerencs afeccionats al futbol, els quals, per què no, poden estar interessats a fer-se socis contribuint així a consolidar aquest nou club. ■

Convergència reorganitza les seves forces a Vidreres i nomena nou delegat local

Amb data 8 de juny de 2001, Convergència Democràtica de Catalunya reorganitza el partit a Vidreres i nomena com a nou delegat local Carles Mallart i Figueres en una reunió amb la militància del poble en substitució del fins ara delegat Salvador Salvadó i Dellundé, qui a més havia estat alcalde del poble per CiU durant molts anys.

Carles Mallart, té 49 anys, és empresari, fa 14 anys que està vinculat professionalment amb Vidreres.

Amb aquesta mesura es pretén treballar pel nou projecte que el partit té a Vidreres, amb vistes a les eleccions municipals del 2003 i les del 2007.

A les últimes eleccions municipals, celebrades l'any 1999, CiU no va elaborar llistes donat que els seus membres es varen integrar a la candidatura d'Independents-PSC que ara governa a l'Ajuntament de Vidreres amb majoria absoluta.

A les eleccions municipals de 1987, 1991 i 1995, CiU havia assolit 4, 5 i 4 regidors, respectivament, amb aproximadament un 40% dels vots del poble. Des del gener d'enguany es venia treballant en aquesta línia, tot preparant les bases del que serà aquesta nova etapa.

Fa dos anys, Vidreres tenia poc més de 4.000 habitants i ara sobrepassa els 5.000 i si bé a les eleccions de 1999 corresponia un global d'11 regidors, ara a les properes del 2003 li correspondran 13 regidors.

Al presentar-se Convergència i incrementar els regidors del poble d'11 a 13, tot fa pensar que no hi tornarà a haver majoria absoluta en els propers comicis i que tot estarà supeditat als possibles pactes.

Entrevista a Carles Mallart

Carles, què t'ha portat a acceptar aquest repte de delegat de Convergència a Vidreres?

En primer lloc, perquè crec en el projecte que porta a terme CiU a Catalunya i el que té per Vidreres, que conec bé. Un altre factor que hi ha influït és que vaig tenir l'oportunitat de treballar amb en Narcís Casas Masgrau (q.e.p.d.) des del 1982 fins que va morir el 1996, un home de Convergència, una persona irrepetible. Va ésser alcalde de Llagostera durant molts anys.

Com veus Vidreres avui i quines perspectives de futur veieu des de Convergència?

Ens remuntarem a 40 anys enrere, en què es varen crear uns serveis: aigua, llum, clavegueram, etc. pensats per a 1.000-1.500 habitants; Vidreres ha anat creixent i s'han anat afegint cases i serveis al projecte inicial, al poble li cal una renovació profunda d'aquests serveis. Es fa imprescindible i urgent tota la remodelació dels casc antic i a remolc d'aquesta renovació repensar també tota la perifèria. S'han fet coses importants com el CAP, el Poliesportiu, el Centre Cívic, però cal completar aquesta tasca, la feina és a mig fer.

De fa uns 30 anys cap aquí, varen sorgir una sèrie d'urbanitzacions que, malgrat que sempre mantindran la seva identitat, caldrà integrar-les al poble i assumir-les per part de l'Ajuntament: Aiguaviva Park, Puig Ventós, Terrafortuna i com a opció d'aquí a cinc anys Goba-Sant Jaume, que manca d'acabar-se i que un cop acabada també caldrà integrar-la.

Per una banda tenim censats més de 5.000 habitants i per l'altra, hi ha més de 5.000 persones de segona residència que no surten a les estadístiques de població però que hi són i que demanden serveis i que se'ls hi han de prestar al cost més adequat possible.

Fins fa uns anys el "modus vivendi" de Vidreres era fonamentalment agrícola-ramader, avui això està canviant a passos accelerats. La gran majoria dels fills de pagès no continuen a pagès, o bé estudien o bé es busquen feina a la indústria o als serveis.

Per circumstàncies històriques, fins avui no s'ha pogut donar feina a la

gran majoria de jovent dins el terme municipal de Vidreres, i han hagut de buscar-la a la comarca, bàsicament a Maçanet de la Selva, Sils, Riudarenes, Lloret de Mar, Blanes, Tordera o Girona i en alguns casos a Barcelona. Per exemple, a la Treya de Maçanet hi treballen més de 1.200 persones, moltes d'elles són de Vidreres i també hi ha molts altres casos. Si podem tenir la feina dins el terme municipal per què hem de renunciar-hi?

Un altre aspecte que no s'ha resolt és el tema de l'habitatge social o de Protecció Oficial, assequible per al jovent, sobretot. De xalets a Mas Fluvià que passen de 30 milions de pessetes sí que n'hi ha, però de pisos nous de 10-11 milions de pessetes amb hipoteques assequibles no n'hi ha o n'hi ha molt pocs. Segons Convergència, on està la clau dels dos aspectes anteriors: feina i habitatge?

La clau està en la revisió del Pla General, una eina imprescindible per al futur d'aquest poble i tan important és la seva tramitació i aprovació, com el seu desenvolupament futur en els propers 15 anys.

Què faria Convergència si a les properes eleccions municipals del 2003 arribeu a tenir responsabilitat de govern?

Com a tema clau, desenvolupar el Parc d'Activitats previst en la revisió del Pla General i procurar que vinguin empreses de tota mena, excepte les químiques, sobretot empreses de tecnologia punta, industrials, de distribució, de logística, etc. que donin feina a la gent de Vidreres i la seva comarca i no solament a operaris sinó feina a tots els nivells.

Si aconseguim desenvolupar correctament el Parc d'Activitats de Vidreres i vénen empreses, ja no caldrà que el jovent hagi de marxar a buscar feina a altres indrets, es podrà quedar al poble i per això s'han de fer habitatges de tota la gamma, sobretot de Protecció Oficial amb preus assequibles, amb ajuda a l'entrada i hipoteques a 20 anys.

El nostre programa estarà enfocat bàsicament a crear riquesa per al poble i benestar per a la seva gent, i que a remolc del Parc d'Activitats, el poble se'n beneficiï amb més i millors serveis, tal com ha passat per exemple a Riudellots de la Selva. Volem aquest model, però encara millorat. No volem el model de Celrà, on s'hi han instal·lat entre d'altres les químiques.

Altres aspectes com fer un nou edifici de l'Ajuntament, edifici que ha d'anar acompanyat d'un mínim d'un centenar llarg de places d'aparcament per poder donar servei a l'actual gent de Vidreres i el creixement dels propers vint anys. Volem un edifici ampli, modern, pràctic i funcional, projectat per als propers 20 anys.

Repensar què es pot fer a l'antiga caserna de la guàrdia civil que recentment ha adquirit l'Ajuntament i que al nostre entendre s'hi podria fer o bé un centre de dia per a gent gran o bé un edifici d'entitats, 1.600 m² de construcció ben rehabilitats donen per molt.

Tenim un estudi important del terme municipal de Vidreres per preservar el medi ambient i ésser molt respectuosos amb la natura.

Dins el possible, fer una tribuna al camp de futbol, fer un altre camp de futbol al costat de l'actual i que un sigui de terra i l'altre de gespa.

Cal redefinir tot el tema de les antenes de telefonia mòbil.

Per a les més de 35 entitats del poble, si es fes un nou edi-

fici de l'Ajuntament, remodelar l'edifici actual, que és del segle passat i podria servir per a aquestes entitats; i tenir un edifici polivalent.

Repensar el model d'ensenyament dels dos col·legis de Vidreres.

Incrementar els serveis sanitaris del poble des del CAP actual, que és força operatiu.

Tota la nostra actuació es farà sempre pensant en les persones i el seu entorn.

Ajudar i potenciar el comerç de Vidreres, ajudar a modernitzar-lo i desenvolupar programes de formació per a qui necessiti adaptar-se als nous temps, incrementar el comerç, que no es tanqui cap botiga, incentivar-les fiscalment.

Què en pensa de Vidreres i la seva gent?

M'agrada el tracte de la seva gent; molts de fora avalen la voluntat de servei de la gran majoria del comerç de Vidreres, només per posar un exemple.

Vidreres té un clima i una situació privilegiades i envejables amb unes possibilitats de creixement i benestar com enlloc. Només li fa falta que es materialitzin projectes i sobretot que s'incrementin els ritmes d'execució dels grans temes pendents.

Si som capaços de fer entendre el projecte de CONVERGÈNCIA a Vidreres i tirar-lo endavant, no hi haurà qui pari aquest creixement, prosperitat i modernitat.

Esteu pensant en les properes eleccions municipals del 2003 a Vidreres?

A nivell de projectes, cada dia que passa des de fa molts mesos. Si et refereixes a nivell de llistes, no hi ha res de res, el que sí estem fent és aglutinar voluntats i que cadascun dels nostres militants i simpatitzants aportin al projecte de CONVERGÈNCIA a Vidreres el millor que tinguin.

Et presentaràs a les llistes de CiU de les properes eleccions?

Ni m'ho he plantejat, avui el més important és treballar i que no se'ns escapi el tren del futur, Això sí que és fonamental. He de dir que les llistes es faran des de Vidreres.

Les possibilitats de pactes a les municipals 2003.

Abans de les eleccions, res de res. Un cop els resultats estiguin a les nostres mans, tot és obert i amb tots els grups municipals, si pels resultats cal parlar de pactes.

Quines condicions s'imposen per arribar a acords amb altres grups municipals?

Per a nosaltres només hi ha dues condicions bàsiques: l'afinitat de programes i el tarannà de les persones que componen aquest grup.

Ja teniu el cap de llista per a les properes eleccions municipals?

No ens ho hem plantejat, però estic convençut que no hi haurà cap problema, el projecte de Convergència és prou engrescador i té les persones suficients com per tirar-lo endavant. No t'oblidis que tenim quasi dos anys per endavant.

Com són les seves relacions amb Unió?

Fa més de 15 anys que tinc relacions professionals amb Antoni Guinó i mai no hem tingut cap mena de problema. En el futur hi haurà una bona col·laboració entre les dues formacions que integren la coalició CiU. ■

COMITÈ LOCAL DE CONVERGÈNCIA DEMOCRÀTICA DE CATALUNYA

Carreteres que no duen enlloc

En el ja llunyà 1990 un selecte grup de personalitats europees del transport va elaborar a instàncies de la Comunitat Europea l'estudi "Informe Transport 2000 Plus: el transport a una Europa en ràpida transformació". Aquest estudi va arribar a demolidores conclusions: "...des de fa alguns anys, Europa sembla haver sobrepassat el punt on més enllà del qual qual-sevol increment del trànsit és contraproduent. La suma d'efectes negatius sembla cancel·lar els increments de riquesa, eficiència, confort i facilitat que haurien de resultar dels creixements del volum de trànsit" (Informe "Transport in a fast changing Europe", Group Transport 2000 Plus, Bruselas, 1990, p.7).

Tot i això, els governants de la nostra molt europea Catalunya semblen encaparrats a ignorar allò que es fa evident només donant una ullada als nostres carrers i carreteres. Enfront dels embussos i de la constant saturació de cotxes que pateix el nostre entorn immediat, no semblen haver captat el missatge i segueixen projectant noves carreteres, desdoblaments i d'altres infraestructures viàries. El cert és que el brutal augment de cotxes i desplaçaments de les darreres dues dècades fan que tota nova via, nova o desdoblada, se satura al cap de poc temps i la despesa feta es perdi. Altre tema a part són els impactes ambientals, socials i econòmics que tenen aquestes infraestructures. A més d'unes pressions insostenibles sobre el medi natural, hi ha també la pèrdua de qualitat de vida de les persones, a causa, fonamentalment, dels augments en els nivells de sorolls, contaminació i les dificultats per la mobilitat d'aquells que volen anar a peu, tema a part són la desaparició i fragmentació de terres de conreus i la destrucció de boscos. Segurament és molt recurrent i tòpic que esmenti aquí el caràcter autoritari, individualista i agressiu de la "cultura del cotxe", però crec que, com deien els experts citats més amunt, les conseqüències negatives comencen a superar amb escreix les positives.

A les nostres contrades es construeixen i es projecten noves infraestructures viàries. Exemples en són l'eix Vic-Olot per Bracons, l'allargament de la A-19, el desdoblament de la N-II, etc. Totes es presenten sota l'aura d'una inqüestionable "necessitat", però el cert és que es bandeja el debat públic i democràtic sobre aquesta, es minimitzen o directament s'amaguen els impactes ambientals i socials que suposen, i es prioritzen directament els interessos de les grans empreses que executaran l'obra i cobraran el diner públic. Sense ànim d'esgotar el camp i per demostrar que sí hi ha alternatives, em permetré fer unes quantes propostes:

- En comptes de dedicar tants milers de milions a aquestes noves infraestructures, podríem començar per arranjar les que ja tenim, per tal d'augmentar la seva seguretat.
- Podríem promoure seriosament el transport col·lectiu, tant per carretera com ferroviari, assegurant les comunicacions entre els pobles, els polígons industrials, els centres d'estudi, etc.
- Invertir en les economies locals de manera que s'afavoreixi

que la gent pugui treballar allà on viu i estalviar-se així desplaçaments innecessaris.

- Descentralitzar serveis amb la voluntat de convertir cada poble en autosuficient administrativament, sanitàriament, comercialment, etc.
- Alliberar espais per als vianants i les bicicletes, creant si és necessari zones peatonals.

Tot plegat hauria de fomentar una disminució del nombre de vehicles i del de desplaçaments i, per tant, un ús més racional del vehicle privat. Crec sincerament que tots i totes guanyaríem en qualitat de vida i de pas contribuiríem a donar compliment a l'acordat a les cimeres sobre el clima de Rio i Kyoto.

No hauríem de permetre que es banalitzin o es converteixin en discussions sense contingut real, debats tan importants com el de la "sostenibilitat". Ens hi juguem la viabilitat futura de la vida humana sobre aquest planeta. Els ecòlegs han parlat alguns cop del concepte "petjada ecològica", referint-se a l'empremta sobre el medi que les societats i/o cadascun de nosaltres deixa en el seu viure quotidià. La nostra empremta, i em refereixo a la que fem com a "rics occidentals", té data de caducitat obligada. És hora, doncs, de començar a aprendre a trepitjar la terra de forma més lleugera. ■

RAÛL VALLS

Encara en queden (*)

D'un temps ençà noto un fort desànim entre la gent que havia lluitat seriosament per un canvi democràtic i ara observa impotent com anem enrere a marxes forçades. I el més trist és que hi ha un conformisme en la societat com si tot funcionés a la perfecció. Per sort, hi ha unes minories molt minoritàries que tenen més moral que l'Alcoyano i lluiten per aconseguir millores en els diversos àmbits socials. I això aixeca una mica els ànims. A Vidreres, i serveixi només d'exemple, un grup de voluntaris i voluntàries, amb les dues Montses al capdavant, fa temps que porten a terme un treball amb els immigrants que hauria de servir d'exemple. Han muntat una associació i intenten no solament que aprenguin el català i el castellà, sinó que també visquin la realitat humana i cultural del poble. Crec que els resultats són espectaculars i la tasca feta podria servir d'exemple per a d'altres poblacions que, lamentablement, moltes vegades viuen tancats entre ells i amb por. Fa una setmana van organitzar un autocar d'immigrants per visitar Banyoles, Olot i Besalú. L'èxit va ser total i s'ho van passar d'allò més bé. Aquest és, sens dubte, el camí, si volem con-viure tots plegats. I no anar dient -ho sentim cada dia- que acabaran amb nosaltres. Ningú no ha d'acabar amb ningú, sinó que tots junts hem de fer una societat millor. ■

PEP COLLELLEDMONT

(*) Text publicat a la secció "la galeria" del diari El Punt del dia 14 d'abril del 2001.

Som uns nens

Diuen les estadístiques que la mitjana actual de vida per als homes és de 75 anys i per a les dones de 79, cosa que no està gens malament.

Servidor sempre ha dit que morir-se abans dels 75 anys és un error i després un regal, sempre que es conservin les llums, les que un tingui a ple rendiment, del contrari "apaga y vámonos".

Però ara, amb el canvi de mil·lenni i els avenços de la ciència, els experts asseguren que allà pels anys cinquanta d'aquest segle, el personal pot veure augmentades les expectatives de vida amb cinquanta anys més. El que no aclareixen, com sempre, és si les dades són vàlides per als supervivents del 2000 o només per als que neixen a partir del 2050. En qualsevol cas, i entenent que la salvació és un acte individual, bo és tenir en compte les dades perquè cadascú s'espavili a prendre les mesures que corresponguin en el bé d'allargar els seus dies sobre la terra.

El dolent d'aquest assumpte és que ningú no s'ha parat a considerar el que pot portar la persistència en l'escalafó dels vius. Anem a veure, com s'explica que per un costat estem jubificant el personal amb poc més de cinquanta anys amb dolces pensions i per altra banda estem intentant allargar la vida dels particulars? Si el món laboral no té capacitat per donar treball als joves, com mantindrà als futurs "jovenets" de cent cinquanta anys, cent anys o noranta anys amb càrrec a les arqués públiques?

I després, dic jo, s'haurà d'acabar el batxillerat als quaranta anys, les carreres als seixanta i buscar-se xicota casadera pels noranta, del contrari seríem massa precoços.

També hauríem de revisar urgentment la capacitat de convivència i d'espai físic del personal, perquè el primer problema que es planteja és la superpoblació. Si ara el que més busca lloc al fons per la inexistència de metres quadrats en els domicilis familiars, haurem de veure què passa quan amb l'avi hi visqui també el besavi i fins i tot el rebesavi i les noves falanges infantils.

Són massa dubtes per aclarir en un termini fix, sobretot quan ja s'ha donat el tret de sortida. El compte enrere està en marxa i aviat veurem com es desvelen tots els secrets sobre el Genoma Humà i podrem saber l'origen de les malalties i la forma d'atacar-les.

En principi, el que sorprèn a un servidor és que siguem capaços de trobar solucions a problemes tan complicats com el càncer o la sida, canviar òrgans gastats per altres de nous, conèixer amb precisió com treballa el cos a nivell molecular, etc. i ningú no pugui trobar com acabar amb una grip o una migranya amb l'absentisme laboral que provoquen.

Com assegura la dita popular, s'haurà d'esperar fins a veure, perquè potser millor no és res, però el cert a dia d'avui i amb totes les perspectives de vida que ens prometen, és que si amb cinquanta anys a un no li fa mal res, és que està mort. ■

Utilització del camp d'aviació de Vidreres a la Guerra Civil 1936-1939

L'enigma de l'avió no identificat

Gràcies a la informació aportada pel Sr. José Sanchís i Selva, publicada en el núm. 13 d'aquesta revista, sembla que pot quedar resolt l'enigma de l'avió no identificat que cap a les 3 de la tarda d'un dia del mes d'octubre de 1938 va fer diversos volts i passades sobre el camp fins arribar a tocar terra però sense aturar-se.

Si bé jo mateix vaig contemplar les evolucions de l'avió, no ho vàrem mencionar en el nostre treball per no considerar-ho essencial per centrar el relat i estar envoltat el fet d'un cert misteri o fantasia.

Tot seguit relato la versió que m'ha donat el Sr. Jesús Vinyoles i Gironès, que la va recollir del seu oncle Josep Gironès i Roure, que era treballador del camp:

"Una tarda del mes d'octubre de 1938, entre les 3 i les 4 aproximadament, un avió no identificat, però amb senyals d'identitat de la República, va evolucionar durant molta estona sobre el camp, fins arribar a tocar terra i quan el personal del camp s'hi va acostar, el pilot va obrir els braços fent el senyal "d'aparteu-vos" al mateix temps que va treure una bandera nacional, s'envolà i va desaparèixer cel enllà".

Potser la bandera va ser confosa, al capdavant només hi havia una franja de diferent color, però cal admetre el comportament irregular de l'aparell.

Per què no es va aturar del tot i es va identificar? Això va donar peu a la fantasia popular i a dir que era un aparell franquista i que el general Queipo de Llano mig acomplia el que deia per Radio Sevilla: "vosaltres el fareu i nosaltres l'estrenarem", referint-se al camp.

A nivell popular, sempre va quedar per escatir què era realment aquell avió, i la impressió que era una avió espia, es va anar estenent, més encara si tenim en compte que en aquell temps ja hi havia col·locats al camp els avions de camuflatge i que el camp no va ser bombardejat més.

Si el Sr. Sanchís ens vol indicar de forma inequívoca les fonts de la seva informació i la finalitat, si la coneix, d'aquest vol, tancarà un capítol del camp d'aviació de Vidreres que encara resta obert. Li'n quedarem molt agraïts. ■

Entre indiferències, passotisme i irresponsabilitat

Al darrer Rec Clar va sortir publicat un escrit en el qual em lamentava del nul interès de l'Ajuntament per una situació concreta personal i que crec que també afecta a tot el poble. Sincerament, pensava que amb això ja n'hauria prou perquè se n'adonessin i rectificassin (diu la dita popular que rectificar és de savis).

Mai no em pensava que els néts que anessin a l'enterrament del seu avi fossin els meus fills i tampoc no m'hagués imaginat mai que en el dia d'avui, quan han passat 453 (quatre-cents cinquanta-tres) dies des que en Miquel va caure per la passera del Rec Clar, estem igual. Continua amb una sola barana.

A la pregunta sobre si esperaven que algun nét hagués d'anar a l'enterrament del seu avi per posar la barana, podem veure que ja ens han contestat: UN MORT NO ÉS SUFICIENT.

Hi ha un fet curiós que s'ha produït "casualment" després de sortir l'escrit al Rec Clar del mes de gener i és que a la zona de la passera i per la part de la riera, algú ha tallat els arbres que impedièren la visibilitat per als que passaven pel "camí principal" (com l'anomena el Sr. Alcalde) i va arreglar el que és la llera del riu d'aquest "camí principal" estrangulant el pas de l'aigua per facilitar la circulació i per no haver de passar pel pont. Per altra banda, no s'ha col·locat cap senyalització de perill ni de prohibició, el que vol dir que no s'impedeix el pas pel pont. Si algú té la desgràcia que li passi com a en Miquel, cau a baix i les conseqüències són les mateixes (PARAPLÈGIA VOL DIR NO PODER-TE MOURE), es pot morir ofegat, ja que a l'impedir la circulació normal de l'aigua, qui ho ha fet, amb més bona voluntat que intel·ligència, ha provocat una bassa.

Insisteixo en què aquests canvis s'han produït una vegada va sortir l'escrit del Rec Clar del mes de gener, la gent que circula per aquesta zona sap que abans aquestes "millores" no hi eren.

El dia 1 de març l'Ajuntament va fer col·locar la barana que mancava a la passera del CAP/Centre Cívic, en veure-ho vaig experimentar una gran satisfacció al pensar que seguidament, i per lògica, es procediria a posar la del Rec Clar. Al passar 45 dies que això no es produïa, em vaig decidir a demanar per escrit al Sr. Alcalde les raons del fet de posar-la només a un pont i no a tots dos. Amb registre de sortida núm. 982, vaig rebre la resposta, que reproduïxo perquè tothom jutgi si aquesta és la que s'espera d'un servidor del poble, el qual ha de vetllar pel benestar dels veïns:

"el criteri que s'ha seguit per a la col·locació de les dues baranes esmentades ha estat protegir la mainada que assisteix a les activitats que s'imparteixen en aquest local i evitar que pateixin algun dany com a conseqüència del comportament propi de la seva edat.

És clar que un nen no arriba a preveure el perill de la mateixa manera en què pot fer-ho un adult, per aquesta raó

i atès que són molts els nens que assisteixen al centre cívic ha calgut col·locar aquestes dues baranes pensant en la seva protecció".

Parla de la col·locació de dues baranes, és clar, com que la passera del centre cívic és tan lluny del poble no s'han fixat que una ja hi era...

A banda de tot això, crec que la pregunta que li vaig formular només me l'ha respost en un 50%, estic a l'espera que em digui el perquè no ha posat la barana a la passera del Rec Clar.

Una vegada ha sofert un accident tan tràgic com el que hem patit i que al final ha acabat amb la pèrdua d'una persona que estimes, una de les úniques compensacions que pots obtenir és la de reparar el dany fet i és per això que es va interposar en el seu dia una Reclamació Patrimonial contra l'Ajuntament, de la qual l'única resposta que hem rebut ha sigut, a la mort d'en Miquel, que procedeixen a arxivar-la mitjançant successius decrets d'Alcaldia sense complir la normativa, simplement passant de tot.

M'agradaria que tothom reflexionés sobre aquest fet i que dins el possible us poseu en el nostre lloc, tot i que no us afecta directament, penseu que no estem parlant de presumptes faltes, ni lesions lleus, estem parlant d'una persona que ha perdut la vida com a conseqüència de la manca d'una barana i que l'equip de govern es limita a tirar pilotes fora, a tractar-nos amb la més absoluta indiferència i a negar-nos fins i tot per escrit drets que ens reconeix la Constitució. ■

JOSEP M. GUILLEN I SOROLLA

Els animals, criatures del Senyor

Vaig ser educada en un col·legi de monges, i en vaig conèixer una que deia: "els animalons també són criatures del Senyor, fer-les patir és pecat".

He pensat moltes vegades quanta gent és mereixedora d'anar a parar al més profund dels abismes per cometre el pecat de torturar a "criatures del Senyor". *Corridas de toros, peleas de gallos, peleas de perros, encierros de vaquillas...* i un llarg etc. se'n podrien emplenar deu revistes com EL REC CLAR. Tenim per exemple els animals ensinistrats que treballen en els circs, els han adquirit per treure'n un rendiment i no pensen en les necessitats (costums, entorn, etc.) de la bèstia en qüestió, sinó en el propi benefici. Són tractats sempre correctament? estan alimentats (algunes vegades) segons els cànons de la bona nutrició?

I del que s'anomenen "mascotes"? Hi ha qui li fa molta gràcia un gosset. Quan l'aconsegueixen el lliguen al pati amb una cadena i d'allà no en surt mai més. Entre excrements, deixalles de menjar... carregat de porqueria es passa la resta de la seva vida.

"Criatures del Senyor", qui s'apiada de vosaltres? ■

MARIA LLUÍS

C.I.U. i P.S.C., la decepció dels grans partits

Sembla ser que després de l'última enquesta del CIS, a Convergència i Unió s'han posat nerviosos de veritat quan s'han adonat que els ciutadans no són tontos i castiguen la seva política nacionalment erràtica amb un important transvasament de vots cap a la coherent actitud d'ERC. Els nervis, però, els han jugat una mala passada i en comptes de rectificar la seva política d'apropament i recolzament al PP carreguen d'una manera injusta cap a aquells que justament els critiquen la seva incoherència.

Com poden ara parlar aquells a qui en el seu moment no vàrem veure (Mas i Duran) en l'homenatge a Lluís Companys al País Basc?

Com poden ara criticar a qui en el seu moment els va oferir un pacte de govern nacional al Parlament de Catalunya i que ells varen rebutjar amb prepotència?

Se'n recorda el Sr. Duran i Lleida del seu tebi discurs al paraninf de la Universitat?

Se'n recorden en Duran i en Mas de la seva personal i egoïsta lluita per aconseguir més poder deixant de banda irresponsablement el govern del país?

Se'n recorden en Pujol, en Mas i en Duran de la declaració de Barcelona?

Se'n recorden a CiU del seu darrer lema de campanya "plantarem cara"?

Se'n recorden de l'anterior "serem la clau"?

Se'n recorden del seu tebi suport cap al PNB –quin exemple de coherència democràtica i servei a la seva nació!- en les darreres eleccions basques?

I del pla hidrològic?... I del cas Treball?... I de la llei d'immigració? I de la línia d'alta tensió de les Gavarres?... I... I... ara resulta que la culpa de tot això la té ERC!!!

En vistes de l'actitud intolerant de CiU envers les crítiques, també amb això cada dia estan més a prop del PP, caldrà pensar que el proper lema de campanya serà el de "Catalunya contra Esquerra". Però no s'adonen –enlluernats per la prepotència- que Catalunya no només són ells.

El més greu de tot plegat, però, és que per l'altra banda tampoc hi ha una oposició creïble i seriosa, això de governar a l'ombra des dels núvols només ha pogut generar una gratuïta proposta de moció de censura que ara hi és i ara no hi és –només comparable al gran espectacle d'aparador buit de contingut del mag David Copperfield-, que no genera cap mena de confiança ni credibilitat cap a una persona que incoherentment vol donar lliçons de governar als altres quan ell va abandonar per gust i abans d'hora el càrrec pel qual va ser elegit.

Més aviat fa riure de pena veure a l'oposició que persones que aspiren a governar el país tenen el cap ple de pardalets, com nens grans que en comptes d'aportar imaginació s'han quedat en l'etapa de la fantasia.

Tot això ens ha de fer pensar a tots plegats, seria bo que reflexionéssim si ens calen persones que governin per

als seus interessos personals de poder, econòmics, que satisfacin les seves ànsies de protagonisme, o bé si cal que ens governin persones que mirin pel bé de la majoria dels ciutadans. És a dir, persones que posin per davant de tot els interessos generals i no els particulars... I quan dic això, també parlo de Vidreres. Caldrà, doncs, un esforç de tothom per mirar més enllà de les sigles que han rebut en altres eleccions el vostre vot per costum o inèrcia, i veure si darrere d'ells s'hi amaguen interessos particulars i no pas els dels ciutadans de Vidreres. Queden dos anys...

JOAN JULIÀ I SOLÉ

PRESIDENT D'E.R.C. A VIDRERES

Intercanvi cultural

Vaig llegir amb interès l'especial "Interculturalitat" del REC CLAR del trimestre passat.

Em sembla adequat parlar de cultura i drets humans quan ens referim a immigració; per tant, l'intercanvi ens dona l'oportunitat d'una millor coneixença entre els ciutadans i les persones immigrades. Per a nosaltres, els immigrants, la interculturalitat implica molts avantatges; sobretot per als nostres fills, que s'adaptin molt més al seu lloc de naixement que al lloc d'origen dels seus pares.

El Grup Intercultural Jamia Kafo està fent una activitat molt intensa en aquest sentit. Nosaltres els donem tot el nostre suport, pel sentit de la integració, l'educació i l'ajuda que proporcionen.

A Vidreres, l'intercanvi cultural del que parlava s'està fent no només entre dues cultures, sinó tres o més. Jo sóc molt optimista perquè penso que amb l'esforç de tots arribarem a la constitució d'una societat enriquidora, intercultural, amb pau, convivència i respecte mutu.

Les persones immigrades que vivim a Vidreres podem trobar alguns obstacles en el camí però tot i això, no deixarem de creure en les accions interculturals que porta a terme el Grup Intercultural Jamia Kafo.

Penseu que el col·lectiu immigrant sovint té algunes dificultats per entendre o interpretar algunes idees: no coneixem la vostra cultura, la vostra llengua i costums; però això, amb el temps i ajuda ho anirem controlant.

D'aquesta manera, convido a tothom de bona voluntat que, de prop o de lluny, contribueixi al reforçament d'una societat intercultural, amb els drets i deures que es defensen en la Declaració Universal dels Drets Humans ■

ABDOUL WAHAB BA

IMMIGRANT SENEGALÈS A VIDRERES

*L'Uluru a Ayers Rock.
En Josep i la Cristina amb
un koala del zoo de Cairns.*

Austràlia aborigen

El mes d'octubre passat vam anar de viatge a Austràlia: és un llarg desplaçament, amb moltes hores d'avió, però realment val la pena, són pràcticament dos dies els que es perden per arribar-hi sortint de Barcelona amb destí cap a Londres, d'aquí cap a Los Angeles i ja cap a Sydney. Aquest recorregut comporta perdre hores d'espera als aeroports i unes 28 hores, aproximadament, tancat en un avió. I quan arribes al lloc, el teu cos nota el brusc canvi d'horari: són unes onze hores més que nosaltres, encara que segons la zona d'Austràlia on et trobes són més o menys.

Pintura aborigen que representa el dimoni en una cova del Kakadú.

Quan arribes a Sydney et trobes una ciutat molt neta, està pràcticament prohibit fumar a tot arreu, els seus habitants són molt puntuals i el seu anglès és més tancat i difícil d'entendre, malgrat que, al ser un indret molt turístic, pots trobar-hi gent que parla tots els idiomes.

La majoria de la població és asiàtica, hi ha molts immigrants, i el seu nivell de vida és més alt que el nostre. A Sydney es pot anar de compres, però els preus, sobretot de la roba, són més cars i, a més, els australians, a l'hora de vestir, són força impresentables, de manera que pots veure un senyor amb traje que va descalç.

A Sydney es poden fer excursions a peu, visitant jardins públics, que són preciosos, i acabant a la badia, amb la famosa Opera House de fons. També pots anar amb cotxe a visitar les muntanyes blaves, que s'anomenen així perquè estan cobertes d'eucaliptus i quan el sol va de baixa semblen de color blau, o bé anar a l'aquàrium, que és tres vegades més gran que el de Barcelona.

Bé, després d'estar 5 dies a Sydney, vam agafar un autobús per anar en direcció a Adelaide. Són unes 24 hores de bus i el contrast és impressionant: circules per carreteres amples, algunes sense asfaltar, i fas quilòmetres i quilòmetres sense creuar-te amb cap altre cotxe i sense veure cap edifici, només et vas trobant betzineres per proveir de tant en tant, de manera que si mires enlaire, el cel sembla molt més gran.

A Adelaide, que és una ciutat amb cases baixes, molt diferent de Sydney, vam estar-hi un dia i vam tornar a agafar l'avió per anar a Cairns (Barrera Corall). Són unes 12 hores de vol, ja que les distàncies són enormes i d'un lloc a l'altre fins i tot canvia l'hora.

Cairns és un lloc de costa on els australians solen passar les seves vacances: platges, camps de golf i moltes illes on es practica el submarinisme i fins i tot es poden fer excursions amb submarí.

Es pot visitar el poble de Kuranda, on s'arriba amb

Una imatge de la selva del Kakadú.

Jet Rail (telearrosseigament) i hi ha un mercat artesà aborígen, on veus quadres fets a mà, boomerangs i alguna demostració de com fer-los servir, i ocells de totes classes. Nosaltres també vam anar al zoo, on hi havia cangurs, koales, cangurs albins, serps, cocodrils..., vam fer rutes a peu i amb bicicleta i vam practicar altres esports.

Després de 5 dies a Cairns vam tornar a agafar l'avió per anar a Darwin, una altra ciutat on vam dormir dues nits abans d'agafar l'autobús que ens va portar al Parc Nacional de Kakadú. Es tracta d'una selva d'una extensió similar a la d'Espanya, França i Alemanya juntes. Els blancs només poden explotar un 3% de la seva superfície, ja que la resta està protegida i pertany als aborígens, que estan força discriminats.

En aquesta selva hi ha cocodrils, serps i tota mena d'insectes, a més de cangurs i aus, al seu aire. És molt perillós sortir a passejar tot sol, perquè et pots trobar amb qualsevol bestiola, i per aquest motiu als hotels ja et diuen que no es fan responsables del que pugui passar fora del recinte. Es pot fer una excursió organitzada, que inclou guia, pel riu Groc, que és molt bonic de veure.

El xofer de l'autobús que ens va dur al Kakadú també ens feia de guia i ens va explicar que en aquesta zona, on fa molta calor perquè es troba pràcticament a l'equador, hi ha moltes pintures aborígens fetes a les parets de l'interior de coves, que tenen diferents significats i que estan protegides perquè ningú no les malmeti. També ens explicà que una majoria dels aborígens han renunciat a evolucionar perquè volen continuar vivint com ho feien els seus

avantpassats. L'estat els donava cases, feina, escoles per als nens, diners..., però ells van rebutjar-ho per continuar vivint d'acord amb els seus costums: residir en cabanes, dutxar-se quan plou, no treballar, relacionar-se únicament amb la gent de la seva raça...

A canvi d'explotar el 3% del territori del Kakadú, que té importants recursos naturals, com ara mines d'or, l'estat els dóna una paga cada mes, uns diners que la majoria es gastaven en beguda i tabac, la qual cosa va motivar que els assignessin assistents socials per controlar-los i evitar que sempre anessin beguts i s'enfrontessin amb els blancs, amb qui gairebé no es relacionen.

Després d'aquesta aventura de dos dies, vam tornar a agafar l'avió per anar a Ayers Rock, on hi ha la famosa roca que els aborígens anomenen Uluru. Es tracta d'una gran roca situada al mig del desert on els turistes només poden pujar fins a una determinada alçada, ja que pertany als aborígens. De fet, expliquen que mai no ha tornat cap dels qui han pujat fins al cim, perquè han mort per haver desafiat al poble aborígen.

El principal atractiu d'aquesta roca són els canvis de color que experimenta al llarg del dia: quan el sol s'amaga la pedra agafa un to marró fosc i quan surt el sol al matí es torna vermella, per això diuen que està situada al desert Roig.

D'Ayers Rock vam anar Sydney, on vam posar punt i final al nostre recorregut per Austràlia abans d'agafar l'avió que ens portaria a Nova Zelanda. ■

JOSEP BERMÚDEZ I CRISTINA PUJOL

Muntanyes Blaves, situades a les rodalies de Sydney.

L'Òpera House, a la badia de Sydney.

Tomàtic, tomàtiga, tomata, tomàtec, tomaca...

Temps de tomàquets!

Arriba l'estiu, arriben els tomàquets! En trobem al mercat de totes varietats, per consumir-los ben frescos o per conservar-los per a la resta de l'any.

Fem-ne un xic d'història: La paraula tomàquet deriva d'un mot de la llengua indígena nàhuatl: "tomatl". El nàhuatl era una llengua parlada pels asteques durant l'època de la conquesta espanyola a la regió d'Amèrica Central que actualment és Mèxic. Queden rastres que havia estat cultivat a la regió de Veracruz situada a la Costa Atlàntica i amb clima tropical, tot i que també es diu que el seu origen es troba a la regió dels Andes. En el segle XVI un metge espanyol, Hernández, en la "Crònica sobre la nova Espanya", descriu un plat de tomàquets barrejat amb pebrots i servit en salsa.

Amb la conquesta de Mèxic, al 1519, comença una nova era per al tomàquet: Petrus Matthiolus, farmacèutic i botànic italià, descriu els fruits i comenta que es mengen saltats amb oli i sal; li dona el nom de pomi d'oro. Poc temps després, el mateix Matthiolus, enquadra el tomàquet dins el mateix grup botànic que la mandràgora, que s'utilitzava per fer filtres d'amor i estava associada a la bruixeria. Això provoca la decadència durant dos segles del consum del tomàquet, ja que es considera no apte per ser consumit com a comestible i es recomana, només, per a serveis medicinals i ornamentals.

Dos segles més tard, a meitats del XVII, ja es troben escrits i receptes que demostren la utilització generalitzada del tomàquet. Al 1750 un xef d'una casa parisenca publica un llibre que conté quatre pàgines de receptes amb tomàquet. Al 1783 Brillat-Savarin, reconegut gastrònom i cuiner, parla de les diferents preparacions amb tomàquet. A l'inici de la revolució francesa, en el diccionari d'Agricultura ja parlen de la cocció del suc de tomàquet amb sal i vinagre que permetrà fer la conservació per a l'hivern.

Al llarg del segle XIX l'ús del tomàquet, fins ara només conreat en els horts familiars, es generalitza a tota Europa.

Una varietat per a cada plat

El cultiu està a tot el món fa que trobem un munt de varietats d'aquest fruit, de totes textures i tots colors: groguencs, blancs, negres, lilosos, verds i a casa nostra, vermells. Cada tipus de tomàquet té una aplicació més recomanada segons les seves qualitats:

Per consumir-los crus o en amanida:

Tomàquet Montserrat, de mida gros, no pesen gaire, ja que tenen quatre o cinc cavitats buides a dins on hi trobem les llavors apinyades. De carn dura i molt gustosa, molt semblants als anomenats tomàquets de la rosa o de la creu.

Tomàquet verd, conegut com tomàquet per amanir. De polpa dura i molt plens. Es poden consumir verds o quan ja són madurs, són els primers que trobem al mercat i els més habituals en el consum a casa nostra. També s'utilitzen per fer la conserva i són ideals per confeccionar la recepta que teniu a continuació (quan són ben madurs).

Podem decorar les amanides o plats diversos amb el **tomàquet cirera**, anomenat comercialment "cherry", són petits i rodons i normalment es comercialitzen envasats, ja que són força delicats.

Per cuinar o guisar:

Tomàquet canari, és el rodó de mida variable, color molt vermell i

que trobem tot l'any a les botigues.

Tomàquet de pera: amb forma de fus, poques llavors, pell molt fina i molta polpa. És el més recomanat per fer salses i conserva de tomàquet.

Per sucar el pa:

Totes les varietats poden servir però la millor i que, a més, es conserva durant tot l'any, és el **tomàquet de penjar**. A finals d'estiu, generalment, es recullen els penjolls de tomàquets en la seva grapa i es pengen en un lloc airejat i fresc de manera que el tomàquet s'asseca, no es podreix i es conserva fins a l'estiu següent quan tornen a venir els tomàquets de temporada.

També ha sortit una varietat nova, el **tomàquet de grapa**, també es recull en el penjoll, té la pell més gruixuda i es conserva millor. No és tan gustós ni té tantes qualitats com les varietats anteriors però es pot utilitzar per a qualsevol aplicació. ■

La recepta

Tomàquet confitat

Aquesta recepta és una de les que més m'agraden per treballar amb tomàquet. La cocció lenta i continuada a baixa temperatura li manté el gust i no li modifica tant la textura i el color. Permet conservar el tomàquet, i ser utilitzat fred per amanides i calent per fer salses i sofregits.

Ingredients: Tomàquets d'estiu molt madurs, sal, sucre, herbes aromàtiques (les que us agradin, hi queda bé la farigola o bé l'alfàbrega, també el fonoll si voleu donar-li un toc anisat...) i oli d'oliva del bo.

Elaboració: Primer de tot heu de pelar els tomàquets: Feu un tall a la part superior del tomàquet en forma de creu. Poseu aigua a bullir i escaldu els tomàquets per poder-los pelar fàcilment. No els deixeu dins l'aigua calenta, ja que quedarien bullits. Retireu-los de seguida, refredeu-los amb aigua freda i peleu-los. Talleu-los per la meitat i retireu les llavors i l'aigua. Podeu col·locar-los en una escuradora de verdures perquè deixin anar l'excés d'aigua. Enceneu el forn a 80°C de temperatura. Disposeu els tomàquets sense apilonar en una placa per anar al forn, saleu i empolsineu amb un xic de sucre, condimenteu amb l'herba que us agradi i ruixeu amb un bon raig d'oli d'oliva. Poseu al forn i deixeu-li de dues a tres hores. Quan estigui cuit, haurà mantingut el color vermell del tomàquet i, fins i tot, haurà millorat el gust.

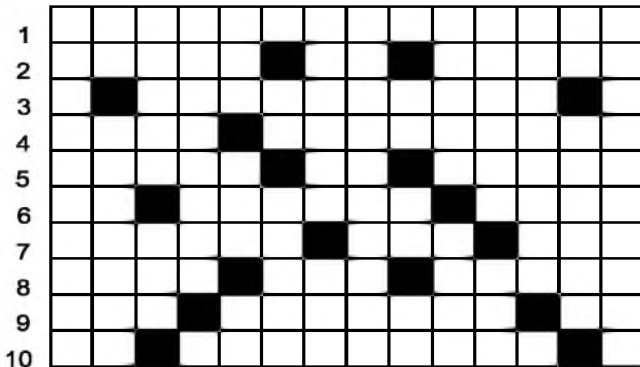
Aplicacions: Podeu conservar el tomàquet confitat a la nevera en un recipient tapat durant 3 o 4 setmanes i utilitzar-lo quan vulgueu per posar-lo a l'amanida, a una esqueixada o a qualsevol combinació amb tomàquet. També podeu utilitzar-lo calent per a un peix al forn o com a guarnició d'un peix a la planxa, per fer la salsa del suquet de peix i... un llarg ventall de possibilitats que vosaltres mateixos podeu descobrir si proveu la recepta.

Fem poble tot entretenant-nos

HORIZONTALS: 1- "L'avi dels lladres" fugí fent això a tots els homes que ocupaven el passadís d'entrada a la cova. 2- Estació en la qual els ventiladors estan en marxa. Pot ser ferrat sense portar-lo al ferrer. Edifici principal d'un mas. 3- Així escrivien 1.000 els romans. Per a molts d'ells el paradís europeu es converteix en un infern. Posa fi a l'estrep. 4- Menut i graciós, al revés. Població on s'hi pot sentir parlar el "quechua" 5- Senalla. Dama manca. Allò amb què hom cobreix alguna cosa per donar-li més gruix, al revés. 6- Nota musical. Llocs de moltes roques. O.T.A.N. 7- Guarneix alguna cosa d'accessoris que l'embelleixen. Municipi de la Cerdanya. Riu molt gironí. 8- Clot natural en una penya on la pluja forma un petit bassal, cadolla. Establiment amb barra. A l'edat mitjana, indemnització pecuniària a favor del senyor a la qual era obligat el pagès en cas d'incendi casual de la propietat cedida emfitèuticament, a l'inrevés. 9- Anirà. Ligall fet amb cames de blat per lligar les garbes. La teva, de corcoll. 10- Sovint, tot jugant, mata el rei. Recipient de fusta que el dallador porta al damunt amb aigua i la pedra per esmolar la dalla. Limita les sobres.

VERTICALS: 1- Doctrina política que defensa la intervenció del poble en el govern i en l'eleccions dels governants. 2- Existeix. Persones que fan alguna cosa. 3- Desocupats, lliures, de baix a dalt. Ocell que sempre ha tingut bec. 4- Tros gros de pa. Romana del centre. 5- El de les lamentacions és a Jerusalem, al revés. El darrer és etern. Inútil. 6- La més rodona del món. Pronom personal adverbial, al revés. Cabre. 7- Estar excitada sexualment. Un ban mal escrit. 8- Petit poble indígena argentí on hi ha un garrofer de 500 anys. 9- Preposició. Vocals de sala. I ara les consonants. Afirmació, a la biorxa. 10- Sigla de sense més noms hipòcrites espanyols. Municipi del Baix Empordà on encara l'arròs hi és conreat. 11- Sorrut, taciturn, tot al contrari de jovial. Líquid untuós, al revés. 12- Dit dels caps de bestiar fornits de sal abastament. Tanca el sot. 13- Símbol del níquel. Fitora. 14- A Vidreres veiem massa sovint aquesta brigada en acció.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14

GIRALT

Sopa de lletres

El crit, cant o veu dels animals següents: gallina, perdiu, cabra, guatlla, cavall, gos, mussol, truja, bou, vaca, porc, conill, ase, lleó, colom, gat, granota, ovella. I amb les lletres sobreres, llegir una frase sinònima de **dejunar després de fart**.

JOAN G. ROCA

Solucions

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14

Sopa de lletres

S	C	A	R	B	A	S	S	O	T	S
A	S	C	A	R	B	A	S	S	O	T
I	R	A	V	E	N	C	I	L	L	A
C	O	C	O	A	L	S	R	A	V	A
A	D	O	R	N	A	V	A	L	P	T
R	E	R	O	C	A	M	S	N	A	T
C	A	B	A	S	D	A	E	R	L	O
O	F	U	B	H	U	M	A	V	A	C
M	I	M	I	G	R	A	N	T	S	P
E	S	T	I	U	O	U	M	A	S	I
D	E	S	T	R	O	M	P	A	S	S

Frase feta
Predicar el que no es creu.

Escatolneng, correnteng, esbuc, garrameu, renill, lladruc, esgarip, gardeny, bramul, mugit, gruny, esgüell, rugit, amanyac, miol, bel, bram, rauc.

PER CERT, PITU... TU SEMPRE AMB LA GORRA POSADA! ÉS QUE NO TE LA TREURÀS MAI?

MIRA! ET PROMETO QUE ME LA TREURÉ EL DIA QUE EL PP I EL PSOE ACCEPTIN AMB NATURALITAT EL "FET DIFERENCIAL"!

Sortida de la cursa ciclista celebrada a Vidreres l'any 1925.

L'alcalde de Vidreres, Joan Gascons, entrega el trofeu al guanyador de la cursa. Fotos: col·lecció Elena Babot.